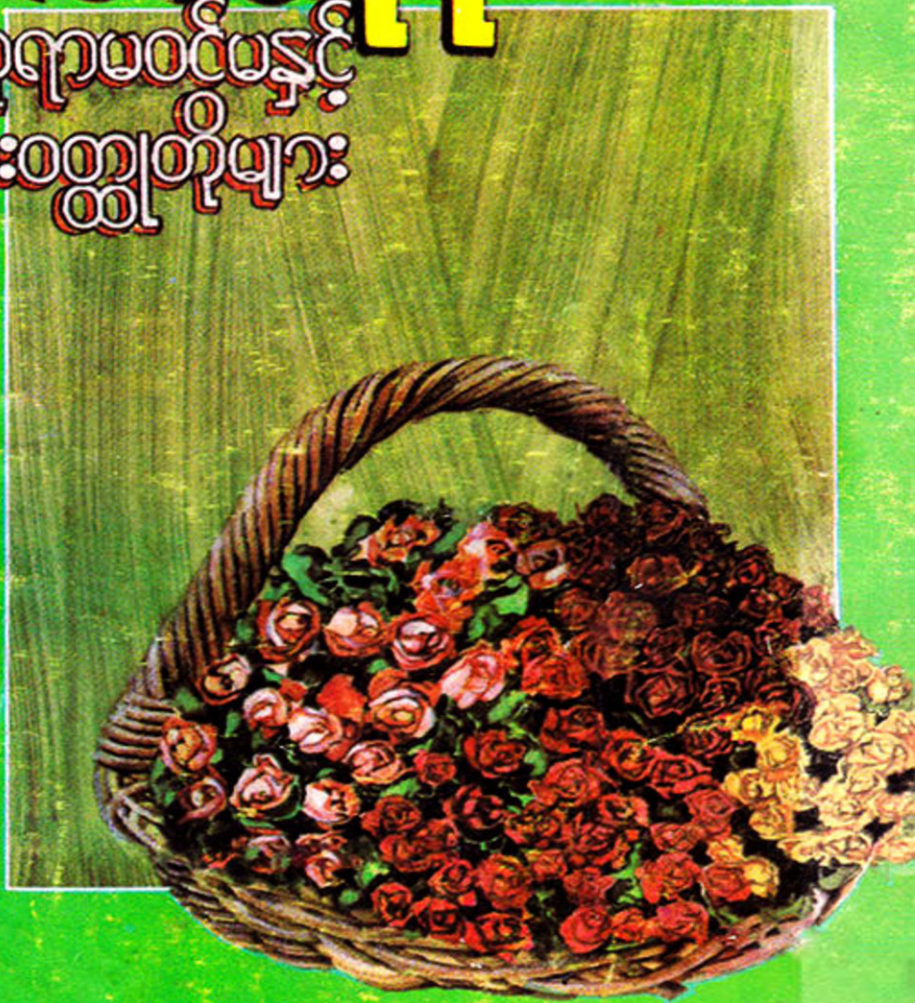

လမင်းမိုမို

လူရာမဝင်မနှင့်

အခြားဝတ္ထုတိုများ

လူရာမဝင်မ

(၁)

"ကြူကြူပြန် လာပြီ အမေ"

တင်တင့်အော်သံက နှစ်ထပ်အိမ်တစ်အိမ်လုံးကို ပြန့်လွှမ်းသွားသည် ။ အော်သံနှင့်တစ်ဆက်တည်း တဒုန်းဒုန်းခြေသံက ကပ်ပါလာသည် ။

"မိတင် ... ဖြည်းဖြည်းပြေးဆင်း၊ အိမ်ပြိုမယ်"

အဒေါ်၏ အသံကလည်း ခြေသံတွေကြားမှာ စူးခနဲပေါ်လာလိုက်သေးသည် ။ တင်တင်က ဂရုမစိုက်။ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးနှင့်မလိုက်၊ အောက်ထပ်ကို တစ်မုဟုတ်ချင်း ရောက်သွားရသည် ။

ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်းခုန်ကာ ခြေဖျားလက်ဖျားတွေ အေးစက်လျက် တံခါးကို တွန်းဖွင့်သည် ။ လမ်းမပေါ် ရောက်သည် အထိ မရပ်မနားဘဲပြေးကာ ကြူကြူလက်ကို ပြေးတွဲလိုက်သည် ။

"ကြူကြူ ... အောင်လား ... အောင်လား"

"အောင်တာပေါ့၊ အမေရေ ... သမီး စာမေးပွဲအောင်တယ်၊ စာမေးပွဲအောင်တယ်"

ကြူကြူက တင်တင့်လက်တွဲထဲက ဖြုတ်ထွက်ကာ အိမ်ထဲပြေးဝင်

သွားတော့ တင်တင် ယောင်ချာကြီး ကျန်ရစ်သည်။ ။ ယောင်ချာချာကြီး ကြားကပင် အောင်တယ် ... အောင်တယ်ဟူသော ဝမ်းသာ လှိုက်လှဲသံကြောင့် တင်တင့်မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပြုံးသွားရလေသည်။ ။

လမ်းမပေါ်က ကြူကြူသူငယ်ချင်းမ နှစ်ယောက်ကို ဘာမှ အရေးမ လုပ်အားဘဲ ကြူကြူနောက်က ပြေးလိုက်သွားမိသည်။ ။ ကြူကြူက အ မေ့အ နှိုးမဲ့တစ်ဆွေဆွေခန့်နေတာကိုကြည့်ပြီး တင်တင်လည်း ရောနှောကာ ဆွေ့ဆွေ့၊ ဆွေ့ဆွေ့ ဖြစ်လာရ၏။

"နင် ... နင် ... အဆင့်တစ်လား ... ဟုတ်လား"

"ဆယ်တန်းဆိုတာ အဆင့်တစ်ခု၊ နှစ် ပေးမလားဟဲ့၊ အောင်တယ်ဆို တာပဲ ပါတာပေါ့"

"အေး ... ငါ့ကို သေချာပြောပြပါဦးဟဲ့"

"ပြီးမှ ပြောမယ်ဟာ၊ ငါ့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို အိမ်ပေါ်ခေါ်ဦး လေဟဲ့၊ သွားခေါ်သွား"

တင်တင်က ပြုံးချိုနေလျက်ကပင် မငြင်းမဆန် အိမ်ရှေ့ပြန်ပြေးထွ က်ခဲ့၏။

"ဟဲ့ ... အိမ်ထဲဝင်ကြတဲ့ ၊ ကြူကြူကပြောလိုက်တယ်၊ လာ ... လာ"

ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကို လက်ယပ်ခေါ်လိုက်သည်။ ။ ကောင်မ လေးတွေက ရယ်ကျဲကျဲနှင့် တင်တင့်နောက်က ပါလာ၏။

သူတို့ ကို 'အောင်လား'ဟု လောကဝတ်အရ မေးဖို့ တင်တင်နားမလည်ပေ။ တင်တင့်အတွက် အရေးကြီးတာက ညီမလေးကြူကြူပဲ။ ကြူကြူအောင်လျှင် ပြီးရော၊ တစ်ကမ္ဘာလုံးပဲ ကျကျ။

"တင်တင် ... ငါ့သူငယ်ချင်းတွေဖို့ ကော်ဖီဖျော်ပေးစမ်းပါ"

"အေး"

"ငါ့ဖို့ လည်း လုပ်ပေးနော်"

"အေး ... အေး"

တင်တင်က ညီမစိတ်ကြိုက် ချက်ချင်းပဲ မီးဖိုထဲပြေးဝင်ခဲ့ပြန်သည်။
ကြူကြူနံ့ဘေးမှာ နေကာ ပြောသမျှ ဆိုသမျှတွေ စပ်စုချင်သေးသည်။
သို့သော် ချက်ချင်းထမဖျော်လျှင် ကြူကြူက ငြူစုနေဦးမည်။

တင်တင်က ကော်ဖီသုံးခွက် ကမန်းကတန်း ဖျော်လိုက်၏။ စိတ်ဇော
ကြောင့် ကော်ဖီမှုန့်ကို ကြာကြာမနှပ်နိုင်၊ ကော်ဖီမှုန့်တွေက ကော်ဖီရည်
ပေါ်မှာ ပေါလောတချို့ ဖြစ်နေရသည်။

ဗန်းထဲထည့်ပြီး ကြူကြူတို့ ရှိရာ အမြန်ပြန်လာခဲ့၏။

"မိကြူ ... နင် ဆရာဝန်လုပ်နော် ညီမလေး၊ ဆရာဝန် ... ဆရာဝန်"

"ဆရာဝန်လုပ်ရတာ လွယ်တယ်မှတ်လို့ လား"

ကြူကြူက မျက်နှာရှုံ့သွားရင်း ပြောလိုက်သည်။

"ဆယ်တန်းအောင်ပြီပဲ"

"လုပ်ချင်တိုင်းလုပ်ရတာ မဟုတ်ဘူး တင်တင်ရဲ့၊ အမှတ်များမှ လုပ်
ရတာ"

"နင်က အမှတ်မများ ဘူးလား"

"ဂုဏ်ထူးမှ မပါတာ၊ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး ဟဲ့"

"နင်ကလည်း သောက်သုံးလည်း မကျဘူး"

တင်တင့်မျက်နှာက ညိုမှောင်သွားရသည်။ ။

ကြူကြူကို ဆရာဝန်လုပ်စေချင်တာ။ ဒါမှ တင်တင် ဆေးထိုးမကြောက်တော့မှာ။ တင်တင်က ဆေးထိုးမှာ သိပ်ကြောက်ပေမယ့် ကိုယ့်ညီမထိုးလျှင်တော့ ကြောက်ချင်မှ ကြောက်တော့မှာ ပေါ့။

ဘာမှ မဆင်ခြင်ဘဲ ဝသီအတိုင်း ပြောချလိုက်တော့ ကြူကြူမျက်နှာက ရဲတက်သွားရ၏။ သူငယ် ချင်းတွေရှေ့ သောက်သုံးမကျဘူး ပြောခံရတော့ ကြူကြူရှက်သည်။ ။

ပြောသူကိုလည်း ကြည့်ဦးလေ။ တင်တင်ကပြောတာ။

"နင်ကော ငါ့လောက် သောက်သုံးကျလို့ လား"

ကြူကြူအမေးကြောင့် တင်တင် ပါးစပ်အဟောင်းသား ပွင့်သွားရ၏။ ။

"ဆယ်တန်းမပြောနဲ့၊ ခြောက်တန်းတောင် အောင်လို့ လား"

"ငါက ... ငါက ဉာဏ်ထိုင်းတာကိုး"

တင်တင့်အသံက အားငယ်တိုးတိမ်စွာ အစ်တစ်တစ်ထွက်လာသည်။ ။ ကြူကြူက ဟောက်လိုက်တာမို့ ဝမ်းနည်းကာ ချက်ချင်း မျက်ရည်ဝိုင်းလာရ၏။

"ဘာ ဉာဏ်ထိုင်းတာလဲ၊ ဦးနှောက်ချောင်နေတာများ ... ခစ် ... ခစ်"

ကြူကြူစကားကြောင့် တင်တင် မျက်လုံးတွေ ဝိုင်းစက်သွားရ၏။ ကြူကြူသူငယ်ချင်းမ နှစ်ယောက် ရယ်တော့ တင်တင် ခေါင်းကြီးကို ငုံ့ချလိုက်ရသည်။ ။

"ကြည့်ပါလား ... သူများကိုတိုက်ဖို့ ဥစ္စာ၊ ကော်ဖီစေ့တွေက ပေါ

လော၊ ကော်ဖီတောင် အသုံးကျအောင် မဖျော်တတ်ဘူး။"

တင်တင် ခေါင်းမဖော်နိုင်။

ရယ်သံတွေကြားမှာ မျက်စိသူငယ် ဖြစ်နေရ၏။ အဒေါ်ကလည်း တူမငယ် အတော်စားဘက်က မျက်နှာလိုအားရဝင်ရယ်သည် ။

"လက်သုတ်ပဝါ ယူပေးဦး"

တင်တင် ထိုင်ရာမှ ထထွက်လာရသည် ။ ဟုတ်သားပဲ။ ငါ့ကိုကလည်း ညံ့တာ။ လက်သုတ်ပဝါ ထည့်ယူသွားဖို့ ကို မေ့ပြန်သည် ။

လက်သုတ်ပဝါ အသစ်တစ်ထည်ကို ယူကာ တင်တင် နှေးတုံ့နှေးတုံ့ ထွက်လာ၏။ ခုနက ပျော်နေ တာကလေးတွေ ပျက်သွားရသည် ။

ကြူကြူကိုလည်း စိတ်တိုသွားရသည် ။ သူကတော့ ညီမငယ်လေးသည် တစ်ယောက်မို့ တုန်နေအောင် ချစ်လိုက်ရတာ။ ကြူကြူကကျတော့ သူချစ်သလိုမချစ်ပါလားဟု တင်တင် တွေးမိသည် ။

"ရော"

လက်သုတ်ပဝါကို ကြူကြူပေါင်ပေါ်ပစ်တင်ကာ ပြန်လှည့်ထွက်ခဲ့သည် ။

"ဟင် ... အဒေါ်တွေလား၊ အဒေါ်တူမကြီးက သိပ်ရိုင်းတာပဲ၊ ဘယ်လိုလဲမသိဘူး၊ သူများ မင်္ဂလာ ရှိတဲ့ အချိန်မှာ "

"အမယ်လေး ... ပြောမနေနဲ့ ၊ ဒီအရူးမကို"

အမေက အဒေါ်ကို လှည့်ကြည့်ရင်း အသံတိုးတိုးနှိမ့်ကာ ...

"ညည်းက အရူးမ အရူးမနဲ့ ... သူကြားအောင် မပြောပါနဲ့ ၊ ငါမှာ ထားသားနဲ့ အေ၊ ဒါမျိုးက သူကြားအောင် မပြောရဘူးလို့ ညည်းလည်း

ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား၊ ညည်းတို့ လုပ်တာနဲ့ ကို ပိုဆိုးလာမှာ ၊ ငါ့သမီးကြီးက ချောပေါင်းရင် ယဉ်ပါတယ်"

"အမေ့သမီးကို စိတ်မရှည်ပါဘူး"

ကြူကြူက ဆံပင်လေး ဆတ်ကာပြောရင်း ကော်ဖီကို ယူသောက်လိုက်၏။

"အမေ ... ကြူကြူ၊ တက္ကသိုလ်တက်ဖို့ အင်္ကျီအသစ် ဘယ်နှစ်စုံချုပ်ပေးမှာလဲ"

"ညည်းကြိုက်သလောက် ချုပ်ပေါ့အေ"

"ဟေး ... ဒါမှ အမေပီသတာ"

တင်တင်က ထရုံကွယ်မှာ ရပ်ကာ ဧည့်ခန်းထဲက အသံတွေကိုနားစွင့်နေမိသည်။ ။ မျက်နှာကိုလည်း စူပုပ်ထားမိ၏။ မကျေနပ်ခြင်းတွေက ရင်ထဲ အလိပ်လိုက်တက်လာသည်။ ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ငဲ့ကြည့်လိုက်မိသည်။ ။

ဖြစ်သလိုနေတတ်သော တင်တင်က အိမ်နေရင်းဝတ်ထားသော အင်္ကျီကို ဂရုတစိုက် ပြုပြင်မိခြင်း မရှိပေ။ ရှိသားအင်္ကျီက ပါးလှပ်အရောင်ပျက်ကာ အောက်ခံဘော်လီ အတိုင်းသားမြင်သာသည်။ ။ ပခုံးဆက်ကလည်း စုတ်နေမိ၏။ ဝတ်ထားသော လုံချည်က နွမ်းလှပြီ။

ကြူကြူဆို သည် လုံချည်ကို ရေလဲလုပ်တာ ...။

ဝမ်းနည်းစိတ်ကြောင့် တင်တင်က အသံထွက်အောင် ငိုပစ်လိုက်သည်။ ။

ကြူကြူ အောင်စာရင်း သွားမကြည့်ခင် နံနက်စောစောစားဖို့

ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်ပေးရတာ၊ သူ ဝတ်သွားဖို့ လုံချည်အင်္ကျီ မီးပူတိုက် ပေးရတာကိုတောင်မှ သည် ဟာမက မညှာတာ။

အစ်မကို သိပ်နှိမ်သည် ။ တင်တင် ရုပ်ဆိုးနေတာ၊ ပုံပျက်နေတာ၊ စာ ညံ့လွန်းတာ၊ သူတို့ ပြောသလို ဦးနှောက်ချောင်နေတာ တင်တင့်အပြစ် လား။

အစိုးမရစိတ်နှင့် တင်တင်က ကြူကြူအခန်းထဲ လှစ်ခနဲပြေးဝင်သွားလိုက်သည် ။ သူကျတော့ တစ်ယောက်တည်း တစ် ခန်းနေကာ အခန်းကို လှပစွာ ပြင်ဆင်ထားသည် ။

တင်တင်ကျတော့ အဒေါ်နှင့်တစ်ခန်းတည်း နေရသည် ။

တင်တင်က မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် ကြူကြူအခန်းထဲက စာကြည့် စားပွဲပေါ် တင်ထားသော မီးအုပ်ဆောင်းကို ဆွဲဆောင့်ကာ လွှင့်ပစ်ပေါ က်ချလိုက်သည် ။

‘ခွမ်း’ခနဲ မြည်ဟည်းကွဲရှသံကြောင့် တင်တင်လန့်သွားမိသည် ။ လ န့်သွားပြီးမှ ပြီးလိုက်မိပြန် ၏။ သည် မီးအုပ်ဆောင်းမရှိမှ မိကြူလည်း စာမကျက်နိုင်တော့မှာ ၊ ဒါမှ စာမေးပွဲကျမှာ ။

တင်တင် ကျေနပ်သွားရသည် ။ မိကြူ တစ်ဆွေမျိုးလုံး တစ်မျိုးလုံး ထဲ သည် တစ်ယောက်သာ ဆယ်တန်းအောင်ဖူးတာမို့ ဝိုင်းဝိုင်းလည် အ ရေးပေးခံနေရတာ စာမေးပွဲကျမှ သူဦးကျိုးမယ်၊ ကောင်း တယ်။

တင်တင် လှည့်အထွက် ကြူကြူက အခန်းဝကို အပြေးရောက်လာ သည် ။

"ဟင် ... အမေရေ၊ အမေ့သမီး အရူးမ၊ သမီး မီးအုပ်ဆောင်းကို ခွဲပ ခ်လိုက်ပြီ"

တင်တင်က ကြူကြူကို ပြုံးတုံ့တုံ့ ကြည့်နေလိုက်သည်။ ။ စိတ်ကို
ဖြေလွှတ်လိုက်ရတာမို့ တင်တင် ဘဝင်ကျကာ ကြူကြူကို မုန်းစိတ်လ
ည်း ပြယ်သွားရပြီ။

ပုံမှန်စိတ်နှင့် ကြူကြူကိုပြန်ပြီး ချစ်စိတ်တွေ ဝင်လာရ၏။

"ငါ့စုဘူးဖောက်ပြီး အသစ်ဝယ်လိုက်၊ သိလား၊ နော် ... သိလား"

(၂)

"ခေါက်ရိုးတွေပြန့်အောင် လုပ်ပေးနော်"

"အေးပါ"

တင်တင်က ကြမ်းပြင်ပေါ် ဖျာခင်းကာ ကြူကြူ ဝတ်သွားဖို့ လုံချည်
ကို ကမန်းကတန်း မီးပူတိုက် နေရသည်။ ။

နံ ဘေးမှာ မှန်တင်ခုံရှေ့ရှိ ကုလားထိုင်ပေါ် ကြူကြူ ထိုင်ကာ
အလှပြင်နေလေသည်။ ။

"ငါ့ကို အဲဒီနှုတ်ခမ်းနီ ပေးဆိုးပါလား"

"ခစ် ... ခစ်၊ နင်က ဘယ်သွားမှာ မို့လို့ လဲ"

"ဈေး"

"နင် ဒီအရောင်ဆိုးလို့ ဘယ်သွားလိုက်ပါ့မလဲ၊ ငါက အသားဖြူလို့

လိုက်တာ တင်တင်ရဲ့၊ နင်က အသားမည်းတာပဲ"

တင်တင်ရှက်ပြီး ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်သည်။

အောက်ထပ်မှာ လက်သမားအဖွဲ့နှင့်အတူ အလုပ်ရှုပ်နေမည်ဖြစ်သော အဖေ့ကိုရည်မှန်းကာ မျက်စောင်းထိုးလိုက်မိ၏။

ကြူကြူက အမေတူကာ သေးသွယ်ဖြူနွဲ့နေလျက် တင်တင်ကျတော့ အဖေနှင့်တူကာ ညိုညိုမည်းမည်း တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်နှင့် ရုပ်လည်း မလှ။

အဲဒီအဖေကလည်း ဘာလို့ များ ရုပ်ဆိုးရတာလည်း မသိဘူး၊ သိပ်မုန်းစရာ ကောင်းတာပဲ။

"တင်တင် မပြီးသေးဘူးလား၊ ငါ့ကို ကျစ်ဆံ့မီး ကျစ်ပေးပါဦး"

"ဆံပင်ချပြီးသွားလည်း လှပါတယ် မိကြူရဲ့ "

"အို ... ငါ့စိတ်နဲ့ ငါ ကျစ်ချင်လို့ ပေါ့"

တင်တင်က မီးပူပိတ်ကာ မတ်တတ်ရပ်ပြီး ကြူကြူဆံပင်ကို ကျစ်သည်။

"နင် သိပ်လှတာပဲနော်၊ နင့်ကို ကျောင်းမှာ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားတွေက ရည်းစားလိုက်မဖွဲ့ ဘူးလား"

"ဖွဲ့တာပေါ့"

"နင် ... ရည်းစားရှိလား"

"ရှိတာပေါ့"

"ဟင် ... အမေသိသလား"

"ဘယ်သိမလဲ၊ နင့်ပါးစပ် ပိတ်ထားနော်၊ နင်လျှောက်ပြောရင် အသိပဲ၊ လျှောက်မပြောရင် ငါ မုန့်ဝယ်ခဲ့မယ်"

"အေး ... မပြောပါဘူး"

ဖြေရင်းက တင်တင် ပြုံးစိပြုံးစိ ဖြစ်လာရသည်။ ။

"ဟဲ့ ... နာမည်ဘယ်လိုခေါ်လဲ"

"ဘယ်သူလဲ"

"နင့်ရည်းစားပေါ့"

"ဟိုတုန်းက တစ်ယောက်လား၊ ကျောင်းပိတ်တုန်းက တစ်ယောက်လား၊ ခုတစ်ယောက်လား"

"ဘုရား ... ဘုရား၊ နင်က ရည်းစားအများကြီးပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား"

"သုံးယောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်၊ ဆယ်တန်းတုန်းကကောင်က ကျူရင်က ကောင်ပေါ့၊ ဇော်တင့် တဲ့ ၊ ကျောင်းပိတ်ရက်တုန်းက ကျတော့ ဟိုဘက်တစ်လမ်းကျော်က ကက်ဆက်ခွေးဆိုင်က ကောင်၊ ခင်မောင်ညွန့်တဲ့ ၊ အခု ရည်းစားက တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား၊ ငါ့ထက် အတန်းကြီးတယ်၊ ချောလည်း ချောတယ်၊ စိုးသန်း ... တဲ့ "

"ဟင်"

တင်တင်က အံ့သြရင်း၊ သဘောကျရင်း တဟိဟိဖြစ်နေရသည်။ ။

"နင်တို့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းမှာ နင်အလှဆုံးမဟုတ်လား"

ညီမအတွက်လည်း ဂုဏ်ယူမဆုံးနိုင် ဖြစ်ရပြန်၏။ မှန်ထဲက ညီမလေးမျက်နှာက တင်တင့် အတွက် ကမ္ဘာပေါ်မှာ အလှဆုံးပဲ။

ပြက္ခဒိန်တွေထဲက ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတွေထက်တောင် ပိုလှသည် ဟု

တင်တင်ထင်သည် ။ သူတို့ က မျက်တောင်တုတွေ ဘာတွေ လျှောက်တ
ပ်ပြီးမှ လှတာ၊ တင်တင့်ညီမက သည် အတိုင်းနေလည်း လှတာပဲ။

ကြူကြူ စိတ်တိုင်းကျ အလှပြင်ပြီးလေမှ ပဲ တင်တင်လည်း အားရ
သည် ။ ကြူကြူနှင့်ပတ်သက်သော ကိစ္စတွေမှ သာ အားရတာပါ။ မီးဖို
ချောင်တာဝန်သည် တင်တင့်တာဝန်မို့ တင်တင် အားရသည် ရယ်လို့
တော့ ဘယ်ရှိပါ့မလဲလေ။

ကြူကြူက အိမ်ရှေ့ထိ လာကြိုသော ကျောင်းကားနှင့် ကျောင်းကို
ထွက်သွားတော့ တင်တင် လက်တပြပြ ကျန်ရစ်သည် ။

ကျောင်းကားကို တင်တင် အားကျစွာ ငေးမောကျန်ရစ်သည် ။ ကျော
င်းကားပေါ်က ကောင်မလေး တွေသည် အစကတည်းက လှကြတာ
လား၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဖြစ်လို့ လှသွားကြတာလား။ သူတို့ အဝတ်
အစားတွေက ကောင်းလို့ လှသွားကြတာလား ...

တင်တင် လက်မကိုကိုက်ကာ အိမ်ထဲပြန်ဝင်လာခဲ့သည် ။

"အမေ"

အမေ့ကိုရုတ်တရက် ရှာမတွေ့တော့ တင်တင်မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့လာရ၏။

"အမေလို့ ဆိုနေ ... အမေက ဘယ်ရောက်နေတာလဲ"

တင်တင့်ကို အဖေက မျက်မှန်ပေါ်မှ ကျော်ပြီးကြည့်ကာ ...

"ဟဲ့ ... နင့်အမေ ဘယ်မှ မပြေးဘူး၊ ဒီလောက်အော်မနေနဲ့ ၊ သွား ...
သွား၊ အိမ်ထဲသွားရှာ"

အဖေကလည်း သူတပည့် လူပျိုလူရွယ် လက်သမားလေးတွေရှေ့
တင်တင် အော်ဟစ်နေတာကို ရှက်ပုံရသည် ။ ကောင်ကလေးတွေက အ

လုပ်ရှင် ဆရာရှေ့မှို့ မရယ်ရဲပေမယ့် အားလုံးလိုလို ခေါင်းငုံ့ပြီးကြ သည် ။

"အမယ် ... ဟိုကောင်တွေက ဘာပြီးစိစိ လုပ်နေကြတာလဲ"

"တင်တင် ... အိမ်ထဲဝင်"

တင်တင်က ကောင်ကလေးတွေဘက် လှည့်ပြီး ရန်လိုနေခိုက် အဖေ အသံက ခပ်တင်းတင်းထွက် လာတာမှို့ တင်တင်ရင်ထဲမှာ နာသွားရသည် ။

ကြူကြူဆို ဧည့်သည် လာတိုင်း ထုတ်ထုတ်ပြရတာအမော။ ဧည့်ပြ မျက်နှာပန်းလှတာကိုး ...။

တင်တင်ကိုဆို အိမ်ထဲချည်း ဝင်ခိုင်းတာပဲ။

အဖေအမေမှန်သမျှ သားသမီးအားလုံးကို ချစ်ကြမှာ ပါဆိုတာမျိုး တင်တင် မတွေးတတ်။ အသိဉာဏ်နည်းတယ်လေ။

ရူးပေါပေါသမီးမှို့ ဟိုလူမလေး သည် လူမခန့် စကြနောက်ကြမှာ ကို စိုးရိမ်ရခြင်း၊ ဗရုတ်ဗရက် ဟန်မူရာများကြောင့် ဧည့်ကောင်းစောင် ကောင်းတွေရှေ့မှာ မဖွယ်မရာ ဖြစ်မှာ ကို စိုးရိမ်ခြင်းတို့ အဖေတို့ ရင်ထဲ ထာဝရ ရှိနေတာကြောင့်သာ တတ်နိုင်သမျှ လွတ်လွတ်အေးအေး ထား လိုခြင်းဆိုတာ တွေးခေါ် တတ်လောက်သည် ထိ တင်တင် ဉာဏ်မမီပေ။

မတွေးတတ်တော့ မဖြေသာ။

ပိုပြီးသာ ခံရဆိုးတာမှို့ တင်တင် ရင်နာတတ်တာ ကြာပြီ။ ခုလည်း အဖေကိုစိတ်ဆိုးမိသည် ။

အဖေတို့ လုပ်လက်စ ကုလားထိုင် စားပွဲတွေကိုပင်

ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ကျော်လွှားကာ တင်တင် အိမ်ထဲဝင်ခဲ့သည်။ ။

"အမေ"

တင်တင့်ခေါ်သံကြီးက ငိုသံပါကြီးမို့ ကုလားထိုင်တစ်ခုမှာ ကြိမ်ထိုး
နေသော အမေက ပြေးထွက် လာရသည်။ ။

"တင်တင် ... ဘာဖြစ်သလဲ"

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးအမေ၊ တင်တင် ကျောင်းတက်မလို့ "

"ဘာကျောင်းတက်မှာ လဲ၊ ညည်းအသက်က နှစ်ဆယ်ရှိနေပြီ၊ ခြောက်
တန်း ပြန်တက်နေရမှာ ၊ ရှက်စရာသမီးရယ်"

"အမေတို့ ကျောင်းမထားပေးချင်လို့ "

"အမေပေးနိုင်ပါတယ် တင်တင်ရယ်၊ ဒီလောက်တော့ အမေတို့ တ
တ်နိုင်ပါတယ်၊ ညည်းအတန်းထဲ ကိုးလုံးကန့်လန့်ကြီး ဖြစ်နေမှာ စိုးလို့
ပေါ့အေ"

"ကျောင်းကားပေါ်က ဟာမတွေ တင်တင့်အရွယ်တွေပါပဲ"

"သူတို့ က တက္ကသိုလ်တက်နေတာ၊ အရွယ်နဲ့ တန်တယ်လေ"

"တင်တင်လည်း တက္ကသိုလ်တက်ချင်တယ်"

"ပြောရ တယ်ခက်ပါလား၊ ညည်းကို တက္ကသိုလ်က ဘယ်လိုလက်ခံ
မှာ လဲ၊ အိမ်မှာ အေးအေး နေပါအေ"

တင်တင် ရှိုက်ကာရှိုက်ကာ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးတွေ ကျလာတာမို့
အမေက ကြင်နာခြင်း၊ စိတ်ပျက်ခြင်းရောကာ သင်ပြင်းချရင်း ...

"အိမ်မှာ နေရတာ သက်သာတယ် သမီးရဲ့ ၊ ပျင်းရင် အိပ်နေလို့ ရတ
ယ်၊ ညည်းကျောင်းတက်ရင် ပင်ပန်းမယ်၊ နေပူထဲ ထွက်ရတော့ အသား

လည်း ပိုမည်းလာမယ်"

"ကြူကြူကျတော့ မည်းမလာပါလား"

"သူက နဂိုကတည်းက ဖြူတာကိုး"

အမေက သိပ်စိတ်မရှည်နိုင်တော့ပေ။ အလုပ်ကလည်း ရှိသေးတာမို့ ကြိမ်ထိုးရာနေရာကို ပြန် လျှောက်လာကာ အလုပ်ဆက်လုပ်နေလိုက်၏ ။ တင်တင်က အမေ့အနား ကပ်ထိုင်သည် ။

"အဖေ့ကို မုန်းတယ် အမေ"

"ညည်းနဲ့ယ့်အေ"

"အဖေမည်းလို့ တင်တင်မည်းတာ၊ အဖေရုပ်ဆိုးလို့ တင်တင် မလှတာ"

"တင်တင် ... အလုပ်သမားတွေအတွက် ဟင်းချက်ပြီးပြီလား"

အမေကစကားလွဲသည် ။ နံနက်စောစော ကြူကြူ ကျောင်းမီဖို့ ကလေးပဲ အလျင်ချက်ရသည် ။ ကြူကြူကိစ္စတွေ ပြီးမှ အလုပ်သမားတွေအတွက် ချက်ရသည် ။

"မချက်ဘူး"

"မချက်လည်း နေအေ၊ သွားတော့"

"အမေ ... တင်တင်ကို မိကြူ ဒီနေ့ဝတ်သွားတဲ့ စပို့စ်ရှပ်ဝယ်ပေးရင် ချက်မယ်"

"ညည်းကိုယ်လုံးနဲ့ စပို့စ်ရှပ်ကော လိုက်မလား"

"ရရင်ပြီးတာပဲ၊ လိုက်တာမလိုက်တာ မလိုပါဘူး"

"ငါတို့ သူဌေး မဟုတ်ဘူး မိတင်၊ ညည်းညီမ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ မို့ သူများ နည်းတူ ဆင်ရတာ၊ အိမ်မှာ နေတဲ့ သူတွေက ခြိုးခြံရမှာ ပေါ့၊ ညည်းမှာ သွားစရာ ပွဲလမ်းမှ မရှိဘဲ ဝယ်လို့ လည်း အပိုပဲ"

"အမေတို့ က ဒီအငယ်မပဲ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဆိုပြီး သိပ်အရေး ပေးတယ်၊ တစ်အိမ်လုံးစားဖို့ ချက်ပြုတ်ကျွေးနေရတာက ဘယ်သူလဲ၊ လူကို ကျွန်မှတ်နေလား၊ ကျွန်လိုလုပ်ရပြီး ဦးစားပေးစရာရှိ ဟိုဟာမပဲ"

"မိတင်"

တင်တင့်စကားမဆုံးခင် နောက်ဖေးဘက်မှ အဒေါ်အသံက စီခနဲ ထွက်လာ၏။

"မီးဖိုထဲလည်း လာဦးဟေ့၊ အိမ်ရှေ့မှ သခင်မလို ခံစားမနေနဲ့ ၊ ငါမီးဖိုထဲ မကူနိုင်ဘူး၊ ကြိမ်ထိုး ရမှာ က ရှိသေးတယ်"

တင်တင်က ကြိမ်ထိုးဖို့ တော့ လက်မဖြစ်။ တလွဲတချော်ချည်းပဲ ဖြစ်တာမို့ မီးဖိုကိစ္စပဲ ခိုင်းရသည် ။ အဒေါ်ဖြစ်သူကတော့ ကြိမ်ထိုးနိုင်သူမို့ မတတ်သာမှ ပဲ မီးဖိုခွင် ဝင်လေ့ရှိသည် ။

"အဒေါ်ခေါ်နေတယ်၊ သွားလိုက်ဦး"

"ခိုင်းဖို့ ခေါ်တာ၊ ခိုင်းစရာရှိ မိတင်၊ ပေးစရာရှိ မိကြူ"

"ညီမကို ဒီလိုဝန်မတိုရဘူး တင်တင်၊ ညည်းညီမ ပညာတတ်ဖြစ်ပြီး ကောင်းစားတဲ့ အခါကျတော့ ညည်းကိုပြန်ပြီး တစ်လှည့်လုပ်ကျွေးမှာ ပေါ့၊ ညည်းညီမ ပညာတတ် ဖြစ်ရင် တစ်မိသားစုလုံး မျက်နှာရှိတယ်၊ ညည်းလည်း ဂုဏ်ရှိတယ်"

"ဘယ်လိုရှိမှာ လဲ၊ အမေ မလိမ်နဲ့ "

"ညည်းညီမ ဘွဲ့ရတယ်ဆိုရင် ညည်းကိုပါ အထင်ကြီးကြမှာ "

"ဘာလို့ ကြီးမှာ လဲ"

"ပညာတတ်တဲ့ ညီမတစ်ယောက်ရဲ့ အစ်မဆိုတာ အလိုလိုဂုဏ်ရှိတာပဲ"

"တကယ်လား"

"တကယ်ပေါ့"

"ဒါဖြင့် တင်တင့်ကို ဆေးဖော်ကြောဖက်မလုပ်တဲ့ မျက်စောင်းထိုးတိုက်က ကောင်မတွေကို တင်တင် လူပါးဝနိုင်မှာ ပေါ့ အမေ"

"အေး ... ဟုတ်တယ်"

"ဒါဖြင့် ပြီးရော၊ ဒါပေမဲ့ အင်္ကျီတော့ တစ်ထည်အသစ်ချုပ်ပေး"

"အေးပါအေ"

တင်တင်က နေရာက ထ,သွားတော့သည်။ ။

ထွက်သွားသော သမီးအကြီးမကိုကြည့်ရင်း အမေ့ရင်ထဲလေးပင်ရသည်။ ။ သမီးနှစ်ယောက်မို့ ချစ်ရသည် ချည်းပါပဲ။

ကြူကြူက သွက်လက်ကာ မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲ သိတတ်သလောက် တင်တင်က ထုံထိုင်းထိုင်းကြီး။ အလိုက်သိသူကိုကျတော့ ပြောရဆိုရလွယ်သည်။ ။ တင်တင့်ကို သနားချစ်နှင့် ချစ်ရပေမယ့် များ သောအားဖြင့် စိတ်မရှည်။

စိတ်မရှည်တော့ တစ်ခါတစ်ရံ အော်ငေါက်မိသည်။ ။

စဉ်းစားကြည့်တော့ တင်တင်သည် ကြူကြူလို မဆိုး။ ကြူကြူကလှသလောက် မူရာမာယာ ကလည်း များ ချင်သည်။ ။ အစ်မဖြစ်သူ ကျပ်မပြ

ည့်တာကိုပင် ဟားချင်ချင်။ အလုပ်လုပ်ဖို့ ဆိုလည်း ကြူကြူပျင်းသည် ။

တင်တင့်ခမျာ စိတ်ဓာတ် သိပ်မပြည့်ရှာတာ မွေးကတည်းကပဲလား၊ ဘယ်တုန်းက စ၊ဖြစ်တာလည်း အမေမသိ။ ငယ်ငယ်ကတည်းက ရူးတူးတူး ပေါတောတောပုံစံ ပေါက်နေပေမယ့် သည် လို ရောဂါဆန်ဆန်ဟု မထင်ခဲ့။

ငါ့သမီး ဦးနှောက် သိပ်မကောင်းဘူးထင်တယ်ဟု တွေးမိတော့ တင်တင် ငါးတန်းရောက်ပြီ။ ခြောက်တန်းကျတော့ ပိုသိသာလာသည် ။ လေးတန်းနှင့် ငါးတန်းကို နှစ်နှစ်စီနေသော တင်တင်သည် ခြောက်တန်းကျတော့ ဆယ့်လေးနှစ်မို့ အပျိုဘော်ဝင်လာသည် ။

စာသင်လို့ မရတော့။ စာကို ဘယ်လိုကျက်လို့ မမှတ်မိဘဲ ဖြစ်လာသည် ။ သို့ပေမဲ့ ရူးသွပ်သွပ် သမီး တစ်ယောက် မွေးထားမိပါပေါ့လား ဆိုတာထက် ပိုပြီး လေးနက်စွာ အမေတို့ မတွေးတတ်ပေ။

တစ်ဆွေလုံး တစ်မျိုးလုံး ပညာတတ်တွေမဟုတ်။ တင်တင့်ကို သိလာကြတော့လည်း ပျောက်စေတွေ၊ ပယောဂတွေနှင့်သာ ကုဖို့ ရည်ညွှန်းသူများ သည် ၊ ကိုယ့်သမီးကို ကြိမ်နှင့်ရိုက်မှာ တော့ အမေစိုးရိမ်သည် ။ ခေတ်မီဆေးပညာနှင့် သက်ဆိုင်ရာထံ ပြဖို့ ကျတော့နားလည်း မလည်၊ သဘောလည်း မပေါက်။

ဒေါင်ဒေါင်မြည်အောင် ကျန်းမာရေးကောင်းတာ ဘယ်သူမှ လည်း ဒုက္ခမပေးတာမို့ တင်တင့်အဖြစ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ဘာမှ အရှည်မစဉ်းစားဘဲ ခပ်ပေါ့ပေါ့နေလာခဲ့ကြတာ ခုထိပါပဲ။

ကြူကြူ အရွယ်ရောက်ကာ လှလာတော့မှ တင်တင်သည် သူ့ကိုယ်သူ ကြူကြူနှင့်ယှဉ်ကာ မနာလိုတတ်လာသည် ။ စိတ်မထင်လျှင် ပေါက်ခွဲတာတွေ၊ လွင့်ပစ်တာတွေ ရှိလာသည် ။

သို့ပေမဲ့ သူ့ညီမကို သူ့ခမျာ သိပ်ချစ်ရှာတာပါ။
ကြူကြူနှင့်ပတ်သက်ပြီး အမြဲအနစ်နာခံနေကျပါ။

တစ်ခါတစ်ခါတော့ သည် သမီးကြီး တင်တင်သည် အငယ်မ မိကြူ
ကို ဖြည်းဆည်းဖို့ ၊ မိကြူ ဗိုလ်ကျတာကို ခံဖို့ များ လူ့ဘဝထဲ ရောက်လာ
ရသလားဟု အမေတွေ့ကာ မျက်ရည်လည်မိသည် ။

"တင်တင် ... နင်မြို့ထဲ လိုက်မလား"

ကြူကြူအသံကြောင့် တင်တင် ကြမ်းတိုက်နေရာမှ မော့ကြည့်ကာ
အံ့သြသွား၏။ မျက်နှာပေါ်တွင် ဝမ်းသာခြင်းအရိပ်တွေ ဖုံးဖိမရအောင်
ဖြတ်ပြေးသွားသော တင်တင်ကို ကြူကြူကကြည့်ပြီး ပြုံး လိုက်သည် ။

ကြူကြူပြီးတာမြင်တော့ တင်တင်က ခေါင်းပြန်ငုံ့ချလိုက်သည် ။ အ
ဝတ်စုတ်နှင့် ကြမ်းပြင်ကို တအား ဖိကာဖိကာ ပွတ်တိုက်ရင်း ...

"ငါ့ကို လာလိမ်မနေနဲ့ "

ခံရပေါင်း များ ပြီ။

ကြူကြူသွားခါနီး ဝတ်စားကြော့မော့နေတာကို တင်တင် ငေးမော
အားကျနေခိုက်တွေမှာ လိုက်ချင်သလားဟု အပြုံးနှင့်မေးပြီး လိုက်မယ်
ဟု တင်တင်က အားတက်သရော အော်ဟစ်ဖြေလေလျှင် ... အမေက
ထည့်မှာ မဟုတ်ဘူး ဟု ခပ်ရယ်ရယ်အသံနှင့်ပြောကာ ပြောင်လှောင်တ
တ်မြဲ။

တင်တင်ကလည်း အမှတ်မရှိ၊ လိုက်မလားမေးတိုင်း
လိုက်ချင်စိတ်ကြောင့် အားရပါးရ ခေါင်း ညိတ်တတ်မြဲ။

"တကယ်ပြောတာပါဟဲ့"

"ဟုတ်လို့ လား"

တင်တင်မျက်လုံးတွေက ပေကလတ်ပေကလတ်နှင့်
မျှော်လင့်တကြီးအရိပ်တွေ လှမ်းတက်လာ သည် ။

"ဪ ... တကယ်ပေါ့၊ မလိုက်ချင်နေ"

"လိုက်မှာ ပေါ့၊ အမေက ထည့်လို့ လား"

"အမေက ငါတစ်ခွန်းပြောပဲရှိတာ နင်မသိဘူးလား"

တင်တင်က တိုက်လက်စအဝတ်ကို လွှတ်ချကာ ခုန်ပေါက်ထလိုက်
ရင်း ...

"အေး ... လိုက်မယ် ... လိုက်မယ်"

"နင် ဒီလို ပေတလူးနဲ့ လိုက်လို့ မရဘူး၊ ရေချိုးပြီး သပ်သပ်ရပ်ရပ်
လုပ်ရမယ်"

"လုပ်မှာ ပေါ့"

တင်တင်က ခုပင် ရေချိုးမည့်ပုံနှင့် အခန်းထဲမှ လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သ
ည် ။ အခန်းဝရောက်မှ တစ်ခေါက် ပြန်ပြေးဝင်လာရင်း ...

"ဘယ်သွားမှာ လဲဟေ ... မိကြူ"

"ငဲ့သူငယ်ချင်းအိမ်၊ ဒီမှာ မိတင်၊ ငါအမေ့ကိုပြောတဲ့ အခါ နင် ဘာ
ဘာညာညာ ဝင်ပြောမနေနဲ့ နော်၊ ငါပြောသမျှ ထောက်ခံရမယ်၊
နင်လျှောက်ပြောရင် မလိုက်ရဘူး"

"အေး ... အေးပါ"

တင်တင်က မရစဖူး အခွင့်ထူးကြီးရတာမို့ ပျပ်ဝပ်ရိုကျိုးနေတော့သည်။ ။

တင်တင် မြို့ထဲ သိပ်မရောက်ဖူးပါ။ ဘယ်ကိုမှ မရောက်ဖူးဘူးလေ။ ပွဲလမ်းဆိုလည်း မိကြူပဲ အမေနဲ့ လိုက်ရတာ။ ဘယ်သွားသွား မိကြူကို ချည်း အမေတို့ က ခေါ်တတ်တာ။ မိကြူသူငယ်ချင်းတွေနှင့် မိကြူသွားတော့လည်း တင်တင်ပါရတာ မဟုတ်။

လမ်းမထွက်ရသူမို့ တင်တင်က လမ်းကြိုက်သည် ။ ခုလည်း ပျော်မြူး ဝမ်းသာစိတ်နှင့် တင်တင် ရင်တွေခုန်နေရလေသည် ။ ဟိုပြေးသည် ပြေးနှင့် ဘာကို အလျင်စလိုလုပ်ရမည်ဆိုတာ မသိ။

"ဟဲ့ ... ဟိုဟာမ ဘာဖြစ်နေတာလဲ"

"ဟိုဥစ္စာပါ အဖေ၊ ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး"

ကသောင်းကနင်း ပြန်ဖြေလိုက်တာကို အဖေတပည့်လက်သမားတွေက ပြုံးစိစိလုပ်သည် ။ တင်တင်က အားလုံးကို မျက်စောင်းထိုးခိုက် မျက်လုံးတစ်စုံနှင့် အမှတ်မထင် ဆုံလိုက်ရတာမို့ နောက်တစ်ခေါက် လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည် ။

"ဟင် ... လူသစ်ပါလား"

တင်တင် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသေးသော လက်သမားအသစ်၊ အသက်က အစိတ်နီးပါးလောက် ရှိမည်။ အသားညိုညို၊ ဆံပင်က အုံ့များများ နှင့် ပုံကျနေသည် ။ မျက်လုံးမျက်ဖန်လည်း အကြည့်ရလှပြီး အရပ်မနိမ့်မမြင့်နှင့် ပုံခပ်ချောချောပါလား။

အလုပ်ခွင်မို့ နီညိုရောင် စွပ်ကျယ်လက်ပြတ်တို့ ဝတ်ထားသည်။ ။

တင်တင်က မျက်နှာပြန်လွှဲလိုက်ရင်း အနားရောက်လာသော အမေ
ကို လှည့်မေးလိုက်မိသည်။ ။

"အမေ ... ဟိုကောင်က လူသစ်လား"

"အေး"

"နာမည် ဘယ်သူတဲ့ လဲ အမေ"

"တင့်လွင် တဲ့ "

အမေက အရေးတကြီး စဉ်းစားမနေဘဲ ပြန်ဖြေသည်။ ။ အလုပ်သ
မားတွေကို တင်တင်ကပဲ ဦးဆောင် ခူးခပ်ကျွေးနေရမိမို့ သည် အလုပ်
သမားတွေကို တင်တင် နာမည်သိနေမှ လည်း အဆင်ပြေ သည် လေ။

တင်တင်ကတော့ တင့်လွင် ... တင့်လွင်ဟု မမေ့အောင် ရွတ်ရင်း တ
စ်ကြိမ် ထပ်ခိုးကြည့်လိုက်မိ သည်။ ။

အမယ် ... သည် ကောင်က ကျန်တဲ့ အကောင်တွေလို ပြုံးစိစိ
စပ်ဖြဖြ ပြည်တည်တည် မဟုတ်ပါ လား။

တင်တင့်ကို သူကလည်း ကြည့်နေတာမို့ တင်တင် အူအသည်းတွေ
ကတုန်ကယင်ဖြစ်သွားရ သည်။ ။

"တင်တင်၊ နင် ရေမချိုးရသေးဘူးလား"

"ဟင် ... ဟုတ်သားပဲ၊ ချိုးပြီ ... ချိုးပြီ"

တင်တင်က ကမန်းကတန်း ရေချိုးခန်းထဲဝင်ကာ ရေကို တဗွမ်းဗွမ်း
လောင်းချိုးလိုက်သည်။ ။ သိပ် တောင်ကြာကြာမချိုးရဲ။ တော်ကြာ မိကြူ
က စိတ်ပြောင်းသွားပြီး မခေါ်ဘဲထွက်သွားလျှင် ဘယ်လိုလုပ် မလဲ။

တင်တင် ရေချိုးခန်းကထွက်လာတော့ ကြူကြူက မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ အလှပြင်နေပြီ။ မျက်နှာကို ပရိုမီနာခပ်ပါးပါးလူထားတာမို့ ကြူကြူမျက်နှာကလေး ဝင်းပနေသည်။ ။

"တင်တင်၊ ငါ့ကို သနပ်ခါးနည်းနည်းသွေးပေးမလား"

"အေး ... အေး"

ကြူကြူ အငြိုငြင်ကို မခံနိုင်။ တင်တင်က ခေါင်းကိုသွက်သွက်ညိတ်ကာ မှန်တင်ခုံရှေ့ ကြမ်းပေါ်မှာ ထိုင်ရင်း သနပ်ခါး တချိုးချိုးသွေးသည်။ ။

ကြူကြူမျက်နှာ၊ လည်ပင်း၊ ခြေလက်တို့ နှံ့အောင်လိမ်းဖို့ ပါမက ကိုယ့်အတွက်ပါ သွေးရတာမို့ ချွေးတွေပြန်ထွက်လာရသည်။ ။ သို့ပေမဲ့ မတတ်နိုင်ပါ။ ကြူကြူ ပြီးသလောက်ရှိနေပြီမို့ ချွေးပေါ်ကပဲ သနပ်ခါးကို ထပ်လိမ်းလိုက်ရသည်။ ။

ကြူကြူ ပရိုမီနာကိုတော့ ယူမလိမ်းဝံ့တော့ပါ။ ဟိုတလောက ကြူကြူ ကျောင်းသွားခိုက် တင်တင် ခိုးလိမ်းဖူးပြီးပြီ။ လိမ်းနေမကျတာမို့ မလိမ်းတတ်။ ဟိုကွက်သည် ကွက်နှင့် ဘယ်လိုမှ အဆင် မပြေပါ။

အင်းလေ ... တင်တင့်အသားက ကြူကြူလို ဖြူဖြူပြေပြေ ချောချော ပြောင်ပြောင်ကလေးမှ မဟုတ်တာဘဲ။ အသားညိုရသည့်ကြားထဲ ငယ်စဉ်က ကျောက်ဒဏ်ရာတချို့က ပါးပြင်ပေါ် ကျိုးတိုးကျဲတဲ ရုပ်ဆိုးစွာ နေရာယူထားတာမို့ ဘယ်လိုမှ မိတ်ကပ်နဲ့ မလိုက်ပါဘူးလေ။

"တင်တင်၊ နင် ဒါဝတ်မလား"

ကြူကြူက သူ့ဗီရိုထဲက အင်္ကျီတစ်ထည်ထုတ်ပြကာ မေးတာမို့ တင်တင့်မျက်နှာက မဖုံးမဖိနိုင်အောင် ဝင်းလက်သွားရင်း ...

"တကယ်လား"

"တကယ်ပေါ့ဟဲ့"

"ဝတ်မှာ ပေါ့၊ ဒါ ... ဒါပေမဲ့ ..."

ကြူကြူလက်ထဲက မိုးပြာရောင်စပို့ရုပ်ပွင့်ကြီးကို တင်တင်က မရွံ့မ
ရဲကြည့်ရင်း ...

"ငါ ... ငါနဲ့ လိုက်ပါ့မလား"

"နင်မဝတ်ချင်လည်း နေပေါ့"

"ဝတ်တော့ဝယ်မယ်"

သည် အင်္ကျီကို ကြူကြူဝယ်တုန်းက သုံးရာခြောက်ဆယ် ပေးရသ
ည် ဆိုတာ တင်တင်သိထားသည် ။ အဖိုးတန်အကောင်းစား။
တင်တင်မှာ သည် အင်္ကျီ၏ သုံးပုံတစ်ပုံ တန်ဖိုးညီသော အင်္ကျီတောင်မှ
မရှိ။

လိုက်လိုက်မလိုက်လိုက် ဝတ်ခွင့်ရခိုက်မှာ တော့ အခွင့်အရေးကို လ
က်မလွှတ်လို။

အင်္ကျီကိုဝတ်ပြီး တင်တင် မြှောက်ကြွကြွ ခုန်ဆွဆွဖြစ်နေရသည် ။
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ငုံ့ကြည့်ကာ ကျေနပ်စိတ်နှင့် တဒိဒိဖြစ်နေရတော့၏။

"အမေရေ ... အမေ"

အမေ့ဆီအပြေးသွားကာ လက်ကလေး ဘေးကားပြရင်း ...

"ဒီမှာ ကြည့်စမ်း ... တင်တင်ကို"

"အမယ်လေး ... ဘယ်လိုဖြစ်လာတာတုံး၊ အငယ်မတွေ့ရင် ပြဿ
နာဖြစ်ဦးမယ်၊ မိတင်ရယ် ... ချွတ်စမ်းပါအေ၊ ချွတ် ... ချွတ်"

"သူပေးဝတ်တာပဲ အမေရဲ့ "

"ဘာ ..."

"သူကဝတ်တဲ့ ... ခီခီ"

"ဘာကိစ္စဝတ်ခိုင်းရတာလဲ"

"မြို့ထဲသွားမယ်ပြောတယ် အမေ၊ တင်တင်လည်း လိုက်ရမယ်၊ ဒါဝတ်သွားရမှာ "

"ဟေ "

အမေက ကြိမ်ထိုးလက်စကိုရပ်ကာ မယုံကြည်သလို ထိုင်ရာကထရင်း ကြူကြူအခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့၏။

"မိကြူ ... ဘယ်သွားကြမလို့ လဲ ဒါက ..."

"အမေ့သမီးကြီးကို ရုပ်ရှင်လိုက်ပြမလို့ "

"အို ... ညည်းကလည်း ၊ ဘာစိတ်ကူးပေါက်ပြီး သူ့ရုပ်ရှင်လိုက်ပြမှာလဲ၊ ဒီအကြီးမကလည်း ခက်ပါတယ်၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်ချင်တာနဲ့ အပိုအလုပ်တွေ၊ သူ့အပြင်ထွက်တော့ ထမင်းဘယ်သူချက်မလဲ၊ အိမ်မှာ လည်း အလုပ်တွေနဲ့ ၊ အဒေါ်လုပ်တဲ့ သူလည်း အားတာ မဟုတ်ဘူး "

တင်တင်က အခန်းထဲဝင်လိုက်မသွားဝံ့ဘဲ အခန်းဝမှာ ရပ်ကာချောင်းကြည့်ရင်း မျက်လုံးကြီး ဝိုင်းအောင် လန့်နေမိ၏။ သူလည်း ရုပ်ရှင်ကြည့်ချင်တယ် မပြောမိပါလား၊ မိကြူ ဘာတွေပြောနေပါလိမ့်။

ဘာမှ လည်း ဝင်မပြောပြရဲ။ မိကြူက ဘာမှ ဝင်မပြောနှင့်လို့ မှာထားသည် မဟုတ်လား။

"မိတင် ... လာစမ်း ဒီကို"

တင်တင် တွန့်ဆုတ်ဆုတ်ပေကတ်ကတ်နှင့် အခန်းထဲဝင်လာသည်။ ။

"ညည်းက ရုပ်ရှင်ကြည့်ချင်လို့ ဆို"

တင်တင်က သူ့မှာ ကြောက်ရတာမို့ ခေါင်းကြီးငုံ့ကာ မဖြေ။

"ဟုတ် ... ဟုတ်တယ်အမေ၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်ချင်လို့ တဲ့ "

"အောင်မယ် ... ကြည့်ချင်လို့ တဲ့ ဆိုတော့ သူကပဲ မဟုတ်သလိုလိုနဲ့
၊ အလုပ်ကိုရှုပ်တယ်၊ ကြူကြူ က ကျောင်းစာတစ်ဖက်နဲ့ ၊ လိုက်မပို့အား
ဘူး၊ ညည်း အရူးမထနဲ့ ၊ သွား ... အင်္ကျီပြန်ချွတ်"

"ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း၊ မချွတ်ဘူး အမေ"

တင်တင် မျက်ရည်ဝိုင်းကာ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ခါလိုက်သည်။ ။

သည် အင်္ကျီကိုဝတ်ရပြီးမှ ဘယ်မှ မသွားဘဲ ပြန်မချွတ်ချင်။

"သမီးအားပါတယ် အမေ၊ လိုက်ပြလိုက်မယ်၊ တင်တင်က ရုပ်ရှင်
တွေဘာတွေ သိပ်မှ မကြည့်ရတာ၊ သနားပါတယ်၊ တစ်ခါတလေတော့
ပို့ပေးလိုက်မယ် အမေ၊ တင်တင် ... ဒီတစ်ခါပဲနော်"

တင်တင်က ဆတ်ခနဲခေါင်းညိတ်ရင်း ...

"အင်း ... ဒီတစ်ခါပဲ"

"မိကြူ ... ညည်းကလည်း အရူးဘုံမြှောက်လုပ်နေပြန်ပြီ၊ ပြောပြီးမှ
တော့လည်း ဒီဟာမကရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ နေပါဦး၊ ဘယ်မှာ ကြည့်
မှာ လဲ ... ရုပ်ရှင်က"

"မြို့ထဲမှာ အမေ"

တင်တင်က စိတ်မထင်လျှင် လမ်းမလယ်ခေါင်မှာ ပြောချင်ရာတွေ

အော်ဟစ်ပြောလိုပြော လုပ်တတ်တာမို့ ဟိုဟိုသည် သည် ဘယ်မှ သိပ်မ
ခေါ်ဖြစ်သောအမေက တစ်ဖက်ကလည်း သနားစိတ်နှင့် ကိုယ်ချင်းစာမိ
သည်။ ။

သူလည်း လမ်းလေးဘာလေး သွားချင်ရှာမပေါ့။ ကိုယ်တိုင်ကလည်း
စိတ်ရှည်လက်ရှည် လိုက်မပို့ အားခဲ့။ ခုလို မိကြူက ပို့ပေးမယ်ဆိုတော့
လည်း မိကြူကိုပင် သဘောတကျ ကျေးဇူးတင်ရတော့မလိုပင်။

"မိတင် ... ညည်းညီမက ညည်းကို ဘယ်လောက်အလိုလိုက်သလဲ
တွေ့လား၊ ညည်း ကိုယ့်ညီမကို နောက်မနာလိုတာ ဝန်တိုတာ မဖြစ်နဲ့
... ကြားလား"

"ကြားတယ်အမေ၊ မဖြစ်တော့ဘူး"

"ဒါကြီး သူဝတ်သွားတော့ တုတ်ပွကြီးဖြစ်နေမပေါ့ မိကြူရယ်၊
ညည်းကလည်း မြှောက်ပေး တယ်"

"ဝတ်ပါစေ အမေ"

"ကဲ ... တွေ့လား မိတင်"

"ဟုတ်ကဲ့"

အမေထောက်ပေးမှ ပင် မိကြူကို ထိုင်ပြီးတော့ပင် ရှိခိုးရတော့မ
လောက် တင်တင်အတွေးရောက်ကာ ကျေးဇူးတွေတဖွားဖွားတင်လာရ
၏။ အပြင်လည်း ခေါ်မယ်၊ အင်္ကျီလည်း ငှားဝတ်တယ်၊ ရုပ်ရှင်ပါ ပြဦးမ
လို့ ထင်သည်။ ။

"ကဲ ... ဒါဖြင့်လည်း သွား၊ မကြာနဲ့ ၊ မိတင်ပါသွားတော့ နောက်ကျ
နေရင် ငါစိတ်ပူရမှာ ၊ မိကြူ ... ညည်းလည်း ခုတလော လမ်းများ တယ်
နော်၊ ကျူရှင်တက်ရတာနဲ့ ၊ သူငယ်ချင်းဆီ စာအုပ်ငှားရတာနဲ့ ၊ ကျောင်း

ပိတ်ရက်လည်း အိမ်သိပ်မကပ်ဘူး၊ တစ်ချိန်လုံးအပြင်ထွက်နေတယ်၊ ဒီ တစ်ခါ မိတင်ကို လိုက်ပို့ဖို့ ဆိုတော့ ရှိစေတော့၊ သိပ်လမ်းထွက်ရင် နင့် အဖေ မျက်စိနောက်မယ်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ"

အမေထုတ်ပေးသော ပိုက်ဆံကိုယူကာ နှစ်ယောက်သား အိမ်ထဲက ထွက်လာသည် ။ အိမ်ရှေ့ အောက်ဆင့်က လက်သမားတွေရှိရာနေရာ ကို အဖြတ် အဖေက မျက်မှန်ပေါ်ကျော်ကြည့်ကာ ...

"ဒါ ... ဘယ်လဲ"

"တင်တင့်ကို ရုပ်ရှင်ပြဖို့ အဖေ"

"တင်တင်ကို ဘာကိစ္စရုပ်ရှင်ပြရမှာ လဲ"

"အမေ့ကိုပြောပြီးပြီ အဖေ"

"အငယ်မက သူ့ဟာနဲ့ သူ လမ်းများ ရတဲ့ ကြားထဲ မိတင်က အလုပ် ရှုပ်ပြန်ပြီ"

လက်သမားတွေ မော့ကြည့်ကြသည် ။

ဆယ့်ခုနစ်နှစ်လောက်သာရှိသေးသော မောင်ဝင်းက စားပွဲအသစ်တစ်လုံးကို ကော်ဖတ်နှင့် ပွတ်တိုက်ရင်း ...

"အစ်မ အပြင်သွားတော့ ကျုပ်တို့ ကို နေ့လယ်ဘယ်သူ ထမင်းကျွေးမှာ တုံး၊ ဒေါ်လေးခူးကျွေးတာ စားရမှာ မျိုမကျဘူး၊ ကပ်စေးကလည်း နဲ့တယ်"

ကလေးသာသာမို့ မောင်ဝင်းက မပွင့်တပွင့်ထုတ်ညည်းသည် ။ တင်တင်ထမင်းခူးပေးလျှင် သူတို့ ပိုပြီးစားရတတ်သည် မဟုတ်လား။ ဒေါ်

လေးခူးကျွေးလျှင် ဟင်းကပ်စေးနဲ့ကာ တစ်ခါတစ်ရံ ထမင်းစေ့ ကျတာ
ကိုပင် ဆောင့်အောင့်ဆူပူတတ်သေးတာ။

"ငါ တစ်သက်လုံးအပြင်မထွက်ဘဲ နင်တို့ ကျွန်ခံမနေနိုင်ဘူး"

တင်တင်က မောင်ဝင်းကို မျက်စောင်းထိုးကာ ရန်စကားပြောရင်း
အလျင်ဦးအောင် အိမ်ပြင်ကို ထွက်သည် ။ အဖေ ဇွတ်တားနေလျှင်ခက်
မည်။

လှေကားနားက ကောင်တစ်ကောင်က မော့ကြည့်ကာ ...

"ဘာပုံကြီးမှန်းလဲမသိဘူး"

ကြူကြူဆို အလုပ်ရှင်သမီး အချောအလှအဖြစ် ဘယ်သူမှ ဘာမှ
မပြောရဲကြပေမယ့် တင်တင်ကိုတော့ ပြောရဲတာမို့ စိတ်ထဲရှိရာ နှုတ်ခ
မ်းရွဲ့ပြောဖြစ်သည် ။

"နင့်သောက်ပူပါလား၊ သေချင်လို့ လား"

ဆတ်ခနဲ လှည့်အော်လိုက်သည် ။

"ကဲ ... ကဲ ... မြန်မြန်သွားကြစမ်း"

အဖေက စကားတွေဆက်ရှည်နေမှာ စိုးတာမို့ မြန်မြန်နှင်ပစ်လိုက်ရ
သည် ။ အလုပ်သမားတွေ တစ်ခုခုပြောလျှင် မကြားချင်ယောင်ဆောင်
နေဖို့ ဘယ်နှခါမှာ ထားမှာ ထား တင်တင်တစ်ယောက် အမှတ် သညာ
မထား။

ပတ်ခနဲပြန်ပြောကာ ရုန်ရင်းကြမ်းတမ်း ပြတတ်တာမို့လည်း သူ့ကို
ဆို ဘယ်အလုပ်သမားကမှ လူရာမသွင်းဘဲ အရူးအပေါလို့ သတ်မှတ်နေ
ကြတာ။

လမ်းပေါ်ရောက်ရောက်ချင်း တင်တင်က ...

"ဘာကားကြည့်ရမှာ လဲ"

လုံချည်အသစ် အင်္ကျီအသစ်နှင့်မို့ မနေတတ်မထိုင်တတ် ဟိုတွန့်သည် တွန့်လုပ်ရင်း ကြူကြူကို မေးမိသည်။ ။

"ရုပ်ရှင်မကြည့်ပါဘူး"

"နင်ပဲကြည့်မယ်ဆို"

"ဒါက အမေလွှတ်အောင်လိမ်ရတာ၊ ငါ့ရည်းစားနဲ့ ချိန်းထားလို့ သွားမှာ "

"ဟင် ... ဒါဖြင့် ငါက ဘာသွားလုပ်ရမှာ လဲ၊ ငါတစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေမှာ ပေါ့၊ ဖြစ်ပျံ့မလား"

"အို ... နင်လိုက်ဖို့ လိုတာပေါ့၊ နင့်ကိုငါ့အစ်မအဖြစ် ငါ့ရည်းစားနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရမှာ ပေါ့၊ သူကလည်း နင့်ကိုတွေ့ချင်တာ"

"ငါ့ကို ..."

တွန့်ဆုတ်သွားသော ခြေလှမ်းတွေ ပြန်သွက်သွားရသည် ။ ကိုယ်တိုင်ပဲ ရည်းစားနှင့်ချိန်းထားသလို တုန်လှုပ်ရင်ခုန်သွားရသည် ။ ကြူကြူကို လှည့်ကြည့်ကာ ဟိခနဲရယ်မိ လိုက်လေသည် ။

စိုးသန်းက စီးကရက်ငွေတွေကို ကြူကြူမျက်နှာရှေ့ မှုတ်လွှင့်ရင်း

...

"ကြူကြူ၊ အစ်မစောင့်ရတာ အိပ်တောင်ပျော်နေပြီ၊ အားနာစရာ ကောင်းနေပြီ"

ကြူကြူက ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ အိပ်ပျော်နေသော တင်တင့်ကိုလှည့်ကြည့်ရင်း ပြုံး လိုက်မိသည်။ ။

"ရပါတယ် ကိုစိုးရဲ့၊ အစ်မက သဘောကောင်းပါတယ်"

"အိမ်ကိုပြန်မပြောဘူးလား"

"ဟင့်အင်း၊ ကြူကြူပြောရင် တစ်ခွန်းပဲ၊ ကြူကြူပိတ်ထားရင် ဘယ်ပြန်ပြောမလဲ"

"ကြူကြူလို မလှဘူးနော်၊ ဒီတစ်ခါပဲတွေ့ဖူးတယ်၊ အေးပုံလည်း ရတယ်၊ စကားတစ်လုံးမှ မပြောဘူး"

"ဟုတ်တယ် ... အေးတယ်"

"သူက ဘာတက်နေလဲ"

"အစ်မက ဉာဏ်မကောင်းဘူး၊ ဆယ်တန်းမအောင်သေးဘူးလေ"

ကြူကြူက ခေါင်းငုံ့ဖြေသည်။ ။ တင်တင့်ကို ခြောက်တန်းမအောင်သေးဘူးဟု ပြောရမှာ ရှက်သည်။ ။ ကြူကြူအစ်မတစ်ယောက် ခပ်ညံ့ညံ့ ခပ်ချောင်ချောင်ဆိုတာ ရည်းစားလုပ်သူကို မသိစေလို။ ဒါကြောင့်လည်း တင်တင့်အကြောင်း စကားထဲထည့်မပြောခဲ့။

ခုတောင် အပြင်ထွက်ခွင့် လွယ်ကူချောမောအောင် အကြောင်းပြရုံ

တင်တင့်ကိုခေါ်ရတာ၊ ပြီးတော့ သည် တစ်ခေါက်သည် စိုးသန်း၏ အိမ် ခန်းကို ပထမဦးဆုံးရောက်ဖူးတာမို့ တင်တင့်ကို အဖော် တစ်ယောက်အ ဖြစ် ခေါ်ဖြစ်ခြင်းပါပဲ။

ခါတိုင်း ကျောင်းမှာ ၊ အင်းလျားမှာ ၊ ရုပ်ရှင်ရုံမှာ သာဆုံဖြစ်တာ။ သ ည် တစ်ခေါက် စိုးသန်းက အိမ်ကို ချိန်းတာမို့ ပထမဆုံးရောက်ဖူးတာပါ ။

(.....) လမ်းထဲမှာ အပေါ်ဆုံးထပ် တစ်ခန်း၌ စိုးသန်းက ငှားနေသ ည် ။ ပိုင်ရှင်ကလည်း သူနှင့် အတူနေသည် ။ ပုံနှိပ်တိုက်တစ်တိုက်မှာ အ လုပ်လုပ်တာမို့ နံနက်ကတည်းကစပြီး ညနေခုနစ်နာရီ လောက်အထိ ထိုလူကမရှိတတ်။ တနင်္ဂနွေနေ့လည်း အလုပ်ဆင်းရသည် ။

ခုလည်း စိုးသန်းတစ်ယောက်သာ ရှိနေသည် ။

"ကြူကြူပြန်တော့မယ် ... ကိုစိုး"

"မပြန်ပါနဲ့ ဦး ကြူကြူရယ်"

"ရုပ်ရှင်ချိန်လွန်နေပြီလေ ကိုစိုး၊ အမေတို့ မယုံဘဲဖြစ်လိမ့်မယ်၊ နက်ဖြန်လည်း ကျောင်းမှာ တွေ့ ရမယ့်ဥစ္စာ"

"နောက်တနင်္ဂနွေလည်း လာခဲ့ကွာ"

"ဟင် ... ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး "

"ဖြစ်အောင်စီစဉ်ကွာ၊ ဒီလိုပဲ သူ့ခေါ်ခဲ့ပေါ့"

စိုးသန်းက တင်တင့်ကိုမေးထိုးပြရင်း ပြောလိုက်သည် ။

"ဟာ ... သူက လမ်းသိပ်မထွက်ဘူး၊ ခဏခဏဆို အမေတို့ လည်း ရိပ်မိလိမ့်မယ်ကိုစိုးရဲ့ "

ကြူကြူအသံခွဲခွဲလေးကို စိုးသန်းက ကြားမဝနိုင်ပုံနှင့် စိုက်ကြည့်ရင်း ...

"မရဘူးကွာ၊ ကြူကြူနဲ့ မတွေ့ရရင် စနေ တနင်္ဂနွေအရမ်းလွမ်းတယ်၊ ကိုယ် လုံးဝမနေတတ်ဘူး ကြူလေးရာ၊ လာခဲ့နော်"

ကြူကြူက မျက်လွှာလေးချကာ ချစ်သူစကားသံကလေးကြားမှာ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ အရည်ပျော် ရသည်။

"ကြူကြူ ကြိုးစားပါ့မယ်"

"ကြူကြူကိုအရမ်းချစ်တယ်ကွာ၊ ခုတောင် ပြန်လွှတ်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး "

ဘုရား ... ဘုရား။

တင်တင်က နားထဲဝင်လာသောအသံတွေကြောင့် ဘုရားတ၊လိုက်မိသည်။ တစ်ခါမှ မကြားဖူးသော စကားမျိုးတွေပါလား။ အူအသည်းတွေ တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်ကာ တင်တင် မျက်စိမဖွင့်ရဲ။ နိုးနေတာတော့ကြာပြီ။ သို့ပေမဲ့ မျက်စိမဖွင့်လိုက်ရဲတာကြောင့် ငြိမ်သက်နေရသည်။

"ပြန်တော့မယ် ကိုစိုးရာ"

"ဟင့်အင်း"

လက်စသတ်တော့ မိကြူက တင်တင်ကို ခုတုံးလုပ်ကာ ရည်းစားနဲ့ ချိန်းတွေ့တာပဲ။ အိမ်ခန်းကို ရောက်မှ ကြူကြူအကြံကို တင်တင်ရိပ်မိရသည်။ ဒါကြောင့် သူ့ကိုအချို့သတ်ကလေးနှင့် ခေါ်တာကိုး။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လမ်းထွက်ရတာကိုပဲ တင်တင်ကပျော်လှပြီ။ မျက်နှာ

ချင်းဆိုင် တိုက်အောက်ထပ်က ခေါက်ဆွဲဆိုင်မှ စိုးသန်းက
ခေါက်ဆွဲကြော်နှင့် လိမ္မော်ရည်ဝယ်လာကာ တင်တင်တို့ ကို တိုက်သည်
။ အဲဒါ စားရသောက်ရတာကိုလည်း တင်တင်ကြိုက်သည် ။

"ကြူကြူ ... ကတိပေး၊ လာမယ်လို့ "

"အင်း ... ပေးတယ်"

"မိကြူ"

တင်တင်က မျက်စိမဖွင့်ဘဲ အသံပြုလိုက်သည် ။ ရုတ်တရက် သူတို့
နှစ်ယောက် တိတ်သွားပြီးမှ ...

"နင်နိုးနေတာလား တင်တင်"

"အေး ... ပြန်ကြစို့"

"ပြန်မယ် ... ပြန်မယ်"

ခုမှ ပဲ တင်တင် မျက်စိကိုဖွင့်လိုက်သည် ။ စိုးသန်းမျက်နှာက ပြုံးစစ
၊ ကြူကြူမျက်နှာကလည်း မရှက်ဝံ့ဝံ့ ရှက်ဝံ့ဝံ့ဖြစ်နေသည် ။ တင်တင်
က တစ်ဖက်လှည့်ပြီး ရယ်လိုက်မိ၏။

"မတင်တင်၊ နောက်လည်း အဖော်လိုက်ခဲ့ပေးပါဦး"

"အမေထည့်ရင်တော့ လိုက်ခဲ့မယ်"

စိုးသန်းက လူချောမို့ တင်တင်က ကြူကြူကိုယ်စား သဘောတွေကျ
နေရသည် ။ ကြူကြူက တယ်ဟုတ်တာပဲ။ ရည်းစားချောချောရထားသ
ည် ။ ကြူကြူကိုလည်း တယုတယရှိလှသည် ။

ကားငှားကာ ကားပေါ်တင်ပေးလိုက်ပြီးမှ သူတိုက်ခန်းပေါ် ပြန်တ
က်သွား၏။ ကားထွက်လာတာနှင့် တင်တင်က ဟီးခနဲရယ်မိသည် ။

"နင် ပိရိပါစေနေတင်တင်၊ အမေတို့ ကမေးရင် မယ်မင်းကြီးမ ဇာတ်ကားလို့ ပြောနေတင်၊ ဇာတ်လမ်းလည်း ငါပြောပြပြီးပြီ"

"နင့်ဇာတ်လမ်းက ဟုတ်ကောဟုတ်လို့ လား"

"ငါကြည့်ပြီးပါပြီ၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဝါဝါဝင်းရွှေနဲ့ သုမောင်ပါတယ် နော် ... မမေ့နဲ့ နော်"

"အေး ..."

ကြူကြူမျက်နှာက စိတ်အေးသွားပုံနှင့် ရွှင်ပျသွားရသည် ။ စိုးသန်းဆီလာမှာ မို့သာ တင်တင့်ကို လှလှပပ သားသားနားနား ဝတ်ဆင်စေခဲ့ရပေမယ့် တင်တင့်ပုံစံက အင်္ကျီနှင့် တခြားစုံဖြစ်နေသည် ။ လုံးဝ ကြည့်မလှ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခုလောက် အဖော်လုပ်လို့ ရတာကိုပဲ ကြူကြူက ကျေနပ်နေသည် ။ တင်တင် ဘာမှ ပြန်မပြောမှာ လည်း သေချာသည် လေ။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အမေက နောက်ကျသည် ဟု ဆီးဆူသည် ။ အပြန်ခေါက်ဆွဲဝင်စားနေလို့ ဟု တင်တင်က ပိပိရိရိလိမ်သည် ။

"ညည်းတို့ ရုပ်ရှင်က ကောင်းသလား"

"ကောင်းတယ် အမေ"

"မင်းသား ဘယ်သူလဲ"

"စိုးသန်း"

"ဘာ ... ဒီမင်းသား မကြားဖူးပါဘူး"

"ဟဲ့ ... တင်တင်၊ သုမောင်ပါဆို၊ ငါသေချာပြောရက်နဲ့ "

"ဪ ... ဟုတ်တယ် အမေ၊ သုမောင်၊ မှားလို့ ... မှားလို့ "

တင်တင်က ခြေခါခါလက်ခါခါဖြင့် ပြောသည်။ ။ ကြူကြူကလှမ်းပြီး မျက်စောင်းထိုးရင်း အတန်တန် မှာ လျက်နှင့် မပိရိသော တင်တင်ကို ဒေါတွေပွနေရ၏။

(၄)

ကြူကြူနှင့် နှစ်ခေါက်သုံးခေါက် အပြင်လိုက်ဖြစ်ဖန်များ တော့ တင်တင် စိတ်တွေထွေပြားလာရသည်။ ။ သူတို့ ပြောစကားတွေကို အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေရင်းက ကြားနေရတာမို့ ကလီစာတွေ ယားကျိ ယားကျိနှင့် နေရထိုင်ရ ခက်သည်။ ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အပြင်လိုက်ရတာကို တင်တင်က ပျော်တာမို့ ကြူကြူခေါ်အောင် ကြူကြူကို အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်ရသည်။ ။ သူ့ဝေယျာဝစ္စတွေကို ခါတိုင်းထက် ပိုလုပ်ပေးရလေသည်။ ။

ကြူကြူ ဒုတိယနှစ်တက်သည့်နှစ်မှာ အမေတို့ နှင့်သိသည့် သားရှင်တစ်ဦးက ကြူကြူကို လာရောက်တောင်းရမ်းသည်။ ။ တင်တင်က အစားအစာထွက်ချရင်း ပါလာသူကို အကဲခတ်ရသည်။ ။ အခန်းထဲ မှာ ရှိနေသော ကြူကြူထံကိုလည်း အမြန်ပြန် သတင်းပို့ရသည်။ ။

"မိကြူ .. ဒီလူ့ကိုမယူပါနဲ့ အေ၊ အသက်ကလည်း လေးဆယ်နား နီးနေပြီ၊ အသားကမည်းမည်း၊ နှင့်စိုးသန်းနဲ့ တော့ တခြားစီပဲ၊ စိုးသန်းပဲ

ယူပါ"

"လေးဆယ်မဟုတ်ပါဘူးဟဲ့၊ သုံးဆယ့်သုံးနှစ်ပဲ ရှိသေးတာ"

"နင်က နှစ်ဆယ်တောင်မှ မပြည့်သေးတာ"

"ဘာဖြစ်တုံး ... သူက သူဌေးဟဲ့၊ ပလတ်စတစ်ကို ဦးစီးလုပ်နေတာ၊
မောင်နှမရင်းချာလည်း မရှိဘူး"

"ဟင် ... နင် ... နင်က ယူမလို့ လား"

"ထည့်တော့ စဉ်းစားရမှာ ပေါ့၊ အသက်ကြီးတော့ အလိုလိုက်ခံရ
တာပေါ့၊ ပိုက်ဆံကလည်း ရှိတယ်၊ ပုံစံကိုလည်း ကြည့် ... လူရိုးမှန်း သိ
သာတယ်"

"ဒါပေမဲ့ ... နင်နဲ့ မှ မတန်တာ"

ညီမလုပ်သူ၏ ရုပ်ကလေး ချောချောနုနုကို နှမြောသလို
တင်တင်ကကြည့်ကာ နှုတ်ခမ်းရွှေပြီး ပြောမိသည်။

"စိုးသန်းပဲ ယူပါဟယ်"

"နင့်စိုးသန်းက ပိုက်ဆံ သိပ်ရှိပုံမရပါဘူး"

"နင့် စိုးသန်းပါ၊ ဒါနဲ့ နင်ပဲကြိုက်လှဆို"

"ကြိုက်တာကတော့ ကြိုက်တာပေါ့၊ တော်ပါ ... နင်နားမလည်ပါ
ဘူး"

ကြူကြူက စကားကို ပိတ်ပစ်လိုက်တော့ တင်တင် ဘာမှ ထပ်ပြီး
မပြောသာ။ ကြူကြူပြောတာ နားလည်သလိုတော့ ရှိသား။ ပိုက်ဆံချမ်း
သာလို့ မက်တာဖြစ်မှာ ပေါ့။

ထိုကိစ္စကို စိတ်ထဲမတင်မကျနှင့် အလုပ်သမားတွေ ထမင်းခူးပေးခို

ကံအထိ တင်တင့်မျက်နှာ မှုန်ကုတ်ကုတ် ဖြစ်နေရသည်။ ။ မောင်ဝင်းက တင်တင့်ကို စကားပြောရဲဆိုရဲမို့ ဘေးနားလာရပ်ကာ ...

"အစ်မက သူဌေးကတော်ဖြစ်ခါနီးလို့ မျက်နှာထားတောင် ပိုတင်းလာပါလား"

"ဘာ ... နင်က ငါ့ကို နောက်စရာမှတ်နေသလား၊ သေချင်လို့ လား"

"ဘာလဲဗျ၊ အကောင်းလည်း ပြောရသေးတယ်၊ မနက်က ဟိုမိန်းမကြီးက သူ့သားနဲ့ ခင်ဗျားကို ပေးစားဖို့ လာတောင်းတာမဟုတ်လား"

"သေတော့မှာပဲ ဒီကောင်လေး၊ ဘယ်က
ငါ့လာတောင်းရမှာလဲ၊ မိကြို့ လာတောင်းတာဟဲ့"

"ဟင် ... ဒါ ... အစ်မကို အစ်မအမေက ပစ်ပယ်တဲ့ သဘောပဲ၊ သမီးနှစ်ယောက်ရှိတာ အကြီးဆုံး ကို အလျင်ယောက်ျားပေးစားရမှာ ပေါ့၊ အစ်မတော့ ချန်ထားပြီး အစ်မကြို့ကို ပေးစားမလို့ ဆိုရင် ဘယ်ဟုတ်မလဲ"

မောင်ဝင်းစကားက တင်တင့်ကို တွေဝေသွားစေသည်။ ။ ဟုတ်သားပဲ၊ ငါကအကြီးပဲ၊ ငါက မိကြို့ ထက်အကြီး၊ အိမ်ထောင်ချပေးဖို့ ဆိုအကြီးကိုသာ အလျင်စဉ်းစားရမှာ ပေါ့။

"အစ်မ ... အဲဒါ အစ်မအမေကို ပြောပစ်"

"အေး"

တင်တင်က ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲညိတ်သည်။ ။

"အစ်မ ... ကျုပ်ကို ငါးခြောက်ဟင်း နည်းနည်းထည့်ပေးစမ်းပါ"

"ရော့ ... ရော့"

တင်တင်က အိုးထဲက ငါးခြောက်ဟင်းကို ဇွန်းကြီးနှင့်ခပ်ကာ မောင်

ဝင်းပန်းကန်ထဲ အပိုထည့် ပေးလိုက်သည်။ ။

"အဒေါ် ... အဒေါ်"

"ဘာလဲ"

"ဒီမှာ ထမင်းကျွေးဖို့ ခဏလာလုပ်စမ်းပါ"

"ငါလာလုပ်ရအောင် နင်က ဘာကိစ္စနဲ့ မလုပ်နိုင်ဘဲ ရှိရတာလဲ"

တင်တင်က အဒေါ်စကားကို အရေးလုပ်ကာ ပြန်ဖြေမနေတော့။ ပစ်ထားခဲ့ကာ အမေ့ဆီထွက်လာခဲ့သည်။ ။ အဒေါ်က နောက်ဖေးဘက်မှ မြည်တွန်တောက်တီးကာ ထမင်းခူးခပ်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

"အမေ"

တင်တင် အမေ့ကို တကြော်ကြော်အော်ကာ လိုက်ရှာသည်။ ။ မျက်နှာက မကျေနပ်မှုကြောင့် တင်းမာနေရ၏။ အမေက ကြိမ်ထိုးရမည့် ကုလားထိုင်တွေအနား ထိုင်ကာ ဆေးလိပ်ဖွာနေရာက တင်တင်ကို လှည့်ကြည့်သည်။ ။

"ကဲ ... ပြောစမ်း၊ ဘာဖြစ်လာပြန်ပြီလဲအေ"

"အမေလုပ်ပုံ တရားနည်းလမ်းမကျဘူး အမေ"

"ငါဘာလုပ်လို့ လဲ မိတင်ရဲ့ "

"အမေ့မှာ သမီးနှစ်ယောက်ရှိတာ တင်တင်ကအကြီးပါ အမေရဲ့ ၊ မိကြူကို အလျင်ယောက်ျား စပ်တော့ ကျွန်မသိကွာကျတာပေါ့"

"ဘုရား ... ဘုရား၊ ဘာတွေပြောနေတာလဲ မိတင်"

"မဟုတ်လို့ လား၊ ခုန ဟိုမိန်းမကြီးနဲ့ သူ့သားလာတာ မိကြူကို လာစကားကမ်းတာ မဟုတ် လား"

"အေးပါ၊ အဲဒါ ဟုတ်ပါတယ်"

"အဲဒါကောင်းသလား"

"ဟဲ့ ... ငါက ဘာတတ်နိုင်မှာ လဲ၊ မိကြူကို ကြိုက်လို့ မိကြူကို လာတောင်းတာပဲ၊ နင့်ကြိုက်ရင် နင့်တောင်းမှာ ပေါ့"

"ဟင်"

အမေ့စကားက တင်တင့်အသည်းကို ဆတ်ဆတ်ခါအောင် နာသွားစေသည်။ ။ ဘာစကားမှ ရေလည်အောင် မပြောတတ်တာကြောင့် တင်တင့်မျက်ဝန်းအိမ်မှ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးတွေသာ လိမ့်ကျ လာ၏။

"ဒါငိုစရာလားအေ၊ ကျုပ်လည်း စိတ်ညစ်ပါရဲ့ "

"အမေ့ကိုက ဟိုဟာမကိုပဲ မြှင့်တင်တာကိုး၊ ဟိုဟာမကို လှအောင် ဆင်တာကိုး၊ ဟိုဟာမကို ကောလိပ်ကျောင်းပို့ပြီး ပါးစပ်ကမချ တဖွဖွပြောတော့ ဟောဒီမှာ မိတင်ဆိုတဲ့ အကြီးမတစ်ယောက်ရှိတာ လူသိပါဦးမလား၊ တင်တင့်ကိုကျတော့ ကျွန်လိုခိုင်းပြီး အစုတ်အနုပ် ဆင်ထားတာကိုး၊ ဘယ်သူက အရာထားပြီး လာတောင်းရမ်းမလဲ"

"မိတင် ... ညည်း မရှက်ဘူးလား၊ ဒီစကား မိန်းကလေးပြောရမယ့် စကားလား၊ အေးအေးနေ စမ်းပါအေ၊ လိမ္မာပါတယ် ငါ့သမီးကြီးက"

"မလိမ္မာပါဘူး၊ အမေ ဒီလိုလေပျော့လေးနဲ့ နှပ်ထားတာ မိတင်တို့ ခံရလွန်းလို့ အံတိုနေပြီ"

"မိတင် ... ငါစိတ်မရှည်အောင် အနားက လာမပြောနဲ့ ၊ သွားစမ်း၊ ငါ အလုပ်လုပ်မလို့ "

အမေက စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် ဆေးလိပ်ချကာ ကြိမ်ခွေတွေ လှမ်းဆွဲလို

က်၏။

"မလုပ်ရဘူး၊ တင်တင်ပြောတာ နားထောင်"

တင်တင်က အမေ့လက်ထဲကကြိမ်ခွေကို ဆွဲကာ အဝေးသို့ လှမ်းပစ်လိုက်သည်။ ။

"ဟင် ... ကဲဟယ် ... ကဲဟယ်၊ အမေကို ဒီလောက် ရိုင်းရိုင်းပျံ့ပျံ့ လုပ်ရသလား"

အမေက စိတ်တွေတိုကာ တင်တင်လက်ပြင်နေရာကို လက်ဝါးနှင့် နှစ်ချက်ဆင့်ပြီး တပြန်းပြန်း ရိုက်ပစ်လိုက်၏။ တင်တင် အသံထွက်အောင် ဝမ်းပန်းတနည်း ငိုပစ်လိုက်သည်။ ။

"ပြောစမ်း ... နင့် ဘယ်သူမြှောက်ပေးသလဲ"

"မောင်ဝင်း"

"ဒီကလေးသာသာက ပြောတဲ့ စကားနဲ့ အမေ့ လာပြီး ရန်လုပ်နေရသလား၊ မှတ်ထား နောက် အလုပ်လုပ်နေရင် ဘေးကလာ ကျီတိုက်မနေနဲ့၊ ကြား ... ကြားဖူးပေါင်တော်၊ သူ့လာမတောင်းလို့ အမေ့ ကို ရန်လုပ်ရတယ်လို့ ပဲ၊ တိတ်စမ်း မငိုနဲ့ "

တင်တင် နှုတ်ခမ်းကိုက်ကာ အငိုကို ချုပ်တည်းလိုက်ရသည်။ ။ အသားနာတာကိုတော့ တင်တင် ကြောက်လေသည်။ ။

"နောက်တစ်ခါ ဒီကိစ္စထပ်ပြောရင် ကြိမ်ခွေနဲ့ ရိုက်မယ်၊ ကြားလား"

တင်တင်က မျက်ရည်တွေတွေကျကာ ကြောက်လန့်သွားရ၏။ ။ ငယ်ငယ်က အဖေ ကြိမ်ခွေနှင့် ရိုက်တာ ခံဖူးသည်။ ။ အရှိုးရာတွေ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ထပ်ကာထပ်ကာ ဗရုဖြစ်နေလျက် နာလိုက်တာလည်း အလူးအ

လဲမို့ တကယ်ကြောက်သည် ။

"ပြောနေတာ ကြားလား"

"ကြားတယ်"

"သွားလုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်၊ ပါးစပ်ပိတ်၊ မငိုနဲ့ "

တင်တင်က ထကာ ပြေးထွက်သွားတာကိုကြည့်ပြီး အမေ ဒေါသတစ်ဝက်၊ ကြင်နာခြင်းတစ်ဝက်နှင့် ရင်ထဲမောကာ ကျန်ရစ်သည် ။ ဒီလိုမှ မကြမ်းရင် တင်တင်က ခေါင်းမာလှသည် ။ စနေသမီးပီပီ က တံဖိုးကတ်ဖဲ့ အထွန့်တက်နေတတ်တာ။

ရူးတူးတူး ပေါတောတောနှင့် ပြောကောင်းသောစကား မပြောကောင်းသောစကား ခွဲခြားမသိသော သည် အကြီးမကို ရင်ထဲလေးနေအောင် စိတ်လက်မချ ရှိရသည် ။

အလုပ်လုပ်မှ ထမင်းစားနေရတာမို့ အမေတို့ ဘာကိုမှ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး တွေးမနေနိုင်တာက လည်း အမှန်။ တင်တင်ကို စိတ်မချဘူးဆိုပေမယ့် သူ့အတွက် အချိန်ပေးကာ ဘာမှ စိတ်ရှည်လက်ရှည် လုပ်ပေးမနေနိုင်။

အမေတို့ မရှိတော့သောအခါ လောကကြီးထဲ သည် သမီးကို ချန်ရစ်ခဲ့ရဖို့ အရေး ရင်လေးလှပါတိ။ အငယ်မ မိကြူက တစ်သက်လုံး ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်သွားနိုင်ဖို့ လိုသည် ။ သည် လို စောင့်ရှောက်ထားနိုင်ဖို့ အတွက် မိကြူ၏ အိမ်ထောင်ဖက်ကို သေချာရွေးဖို့ လိုသည် ။

ခုနက ပြန်သွားသော သူငယ်လေးကို အမေ သဘောကျသည် ။ အသက်ကြီးသည် ။ သဘော ကောင်းသည် ။ ပိုက်ဆံရှိသည် ။ တင်တင်အကြောင်းလည်း သိထားတာမို့ ပိုမိုအဆင်ပြေသည် ။

မိကြူသာ သည် လူနှင့် ယူဖြစ်လျှင် တင်တင့်အတွက်ပါ စိတ်ချရမှာ
ပဲ။ သမီးငယ်ကို နားချမှ ဖြစ်မည်။ မိကြူကလည်း ငြင်းမည့်ပုံပန်း မပေါ်
လှပါ။

"မိကြူရေ"

အမေက တွေးမဆုံးခင် ကြူကြူကို ပြောပြ တိုင်ပင်ဖို့ လှမ်းခေါ်လို
က်သည် ။ ရှင် ... ဟု ထူးသံ ကလေးနှင့် အပြေးထွက်လာသော အငယ်မ
ပုံစံက အကြီးမနှင့်တော့ အကွာကြီးကွာနေအောင် ရှုန်းတင့်တင့်နှင့် ချစ်
စဖွယ်ကောင်းနေလေသည် ။ တစ်မအေတည်း သမီးတွေပေမယ့် ဘဝ
ပေးကုသိုလ်က မိုးနှင့် မြေလိုကွာနေတာကိုကြည့်ပြီး အမေ တရားသ
ဘောကို ဆင်ခြင်မိလေသည် ။

(၅)

တင်တင်က လက်ထဲက စာရွက်လိပ်ကလေးကို ကျစ်ကျစ်ဆုပ်ကာ
ရင်တဒိန်းဒိန်းခုန်လျက် ခြေဖော့ကာ အိမ်ရှေ့ခန်းထွက်ခဲ့သည် ။ နဖူးမှ
ချွေးတွေသီးနေရသည် ။

အမေနှင့် အဒေါ် ကြိမ်ထိုးနေရာဘက်ကို မေးငေါ့ကာ တစ်ချက် မျက်
စောင်းထိုးလိုက်သည် ။ မိကြူကိုသာ အရေးပေး မြှောက်စားတဲ့ ဟာ
တွေ၊ ဒါပေမဲ့ မိတင်တို့ က ဘယ်ဘယ်အရေးလုပ်လိမ့်မလဲ။ ကိုယ့်ဟာနှ
င့်ကိုယ် ဖြစ်မြှောက်အောင် လုပ်မှာ ပေါ့။

သည် မှာ အမေ၊ ဒါ ... ကျွန်မယူမယ့် ယောက်ျားပဲဟု ဟားတိုက်ရယ်မောကာ ပြလိုက်မှ သူ့ကို အံ့ဩထွက်သွားမှာ ...

တင်တင်က အတွေးနှင့် ပိုမိုရဲတင်းလာသည်။ အောက်ဆင့်က လက်သမားတွေကြားထဲ ဆင်းရင်း ကျောခိုင်းထားသည့်အဖေ့ကို မျက်စောင်းထိုးမိပြန်သည်။ သူလည်း ငါ့ကို ဘယ်အခါ အကောင်းမြင်ဖူးလို့လဲ။

ခြေဖော့လှမ်းကာ တင့်လွင်နားအရောက် ခြေလှမ်းကို ရပ်လိုက်မိသည်။ တင့်လွင်က မော့ကြည့်၏။ အမယ်လေး ... ရုပ်ကလေးက စိုးသန်းထက်တောင် ကြည့်ကောင်းသေး။

တင်တင် မညာပါဘူးနော်၊ တင့်လွင်ကို တင်တင်ကြိုက်နေတာကြာပြီ။ ရောက်စကတည်းက စိတ်ဝင်စားတာ၊ နောက်တော့ တဖြည်းဖြည်း ကြိုက်လာရော။ အိပ်မက်တွေထဲတောင် ဒီကောင့်ကို မကြာခဏ ထည့်မက်မိတာ။ သူ့ကို စားစေချင်လွန်းလို့ ဟင်းဆိုလည်း သူများ ထက် ပိုထည့်ပေးမိသည်။ နေ့လယ်ဘက် သူမတောင်းဘဲ အမေဆေးလိပ်ကို ခိုးယူကာ သူ့ကိုသွားပေးရတာလည်း တင်တင်ဝတ္တရား လိုဖြစ်နေပြီ။

သူကလည်း ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် တင်တင်လုပ်တာတွေ ကျေနပ်ပုံပါပဲ။

တင်တင်က မော့ကြည့်နေသော တင့်လွင်ကို ရွန်းရွန်းလက် ပြန်ပြီးစိုက်ကြည့်ကာ ရင်တွေတုန်လာရ၏။ ကမန်းကတန်း လက်ထဲက စာလိပ်လေးကို သူ့ပေါင်ပေါ် ပစ်ချလိုက်သည်။

ပြီးတာနှင့် တစ်ချိုးတည်း ပြန်လှည့်ပြေးခဲ့၏။ အလာတုန်းက အဖေမသိ၊ အပြန်မှ ခြေသံ တဒုန်း ဒုန်းကြောင့် အဖေ လှည့်ကြည့်ကာ ...

"ဒီဟာမ ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ"

လှမ်းမာန်သည်။ တင်တင်က ဘာမှ မဖြစ်သလို အိမ်ပြင်ဘက် ရေစ

ည်ရှိရာ ပြန်လျှောက်လာကာ ... လျှော်လက်စ အဝတ်တွေကို
တပုန်းဗုန်း ဆက်လျှော်၏။

စာလေးကို မျက်စိထဲ ပြန်မြင်သည် ။ တင်တင့်လက်ရေးက လှတော့
မလှ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်သက်လုံး ရေးဖူးခဲ့သမျှတော့ သည် တစ်ခါ အလှဆုံးပဲ
ဟု တင်တင်ထင်သည် ။ စာက တိုတိုလေးရယ်ပါ။

တင့်လွင် ...

နင့်ကို ငါပြောစရာရှိတယ်။

ရေစည်နားလာခဲ့။

တင်တင်

ဒါပါပဲ။ သည် လောက်ပဲရေးထားတာ၊ ဒါကိုတောင် နာရီဝက်လောက်
ရေးယူရတယ်။ သည် လိုရေး လိုက်ရတာကိုပဲ ရင်ထဲကြည်နူးကာ မူး
မေ့မတတ်ဖြစ်နေရ၏။ သူတကယ်လာရင် ဘာပြောရပါ။ ဒါမျိုးက တင်
တင်က စပြောရမှာ မှ မဟုတ်တာ။ တင့်လွင်က စပြောရမှာ ။ ဒါပေမဲ့ သ
ည် ကောင်က ပြောမှ မပြောဘဲ။ တင်တင်ကပဲ ပြောရမလို ဖြစ်နေတာ
ပေါ့။ ပြောရမှာ ကိုလည်း ကြောက်သည် ။ ဒုက္ခပါပဲနော် ...။

"အစ်မ"

"ဟဲ့ ... ပလုတ်တုတ်"

"ကျွန်တော်ပါ၊ အစ်မ ဘာပြောမလို့ လဲ"

တင်တင် လန့်ဖျပ်ကာ လက်ထဲကရေဖလား လွှတ်ကျတာမို့ တင့်လွင်

င် ခပ်ပြုံးပြုံး ဖြစ်သွားရသည်။ ။ ရယ်တော့ရယ်ချင်သည်။ ။ တင့်လွင်စိတ်
ထဲ ဘာမှ မရှိ။ တင်တင့်လိုပုံကိုများ စိတ်ကူး၏ ထောင့်တစ်နေရာ
တည်းတောင် မထည့်။ ။ ဟင်းပိုစားရတာပေါ့။ ဆေးလိပ် အလကားသော
က်ရတာပေါ့။ နေ့လယ် လက်ဖက် ရည်တိုက်လျှင် တစ်ခါတစ်ရံ မုန့်စား
ရတာပေါ့။

ဒါကို တင့်လွင်က ငြင်းဆို ရှောင်ဖယ်နေဖို့ လိုသလား၊ တင့်လွင်တို့
က လွယ်နေသောကိစ္စကို ခက်အောင်မလုပ်၊ အလိုက်သင့် မျှောပြီးနေရုံ
ပေါ့။

"ပြောလေ ... အစ်မ"

တကယ်တမ်း ရောက်လာတော့ တင်တင် တစ်ကိုယ်လုံး ပြာနှမ်းလာ
အောင်ပင် ရှက်ကြောက်ပြီး ထူပူလာသည်။ ။

"နင် ... နင်လာတယ်နော်"

"လာတာပေါ့၊ အစ်မပဲ လာခဲ့ဆို၊ ပြောစရာရှိတယ်ဆို"

"အေး ..."

"ဘာပြောမှာ လဲ"

"ဟို ... ဟို ... နင် ... ကျော်သန်းတို့ နဲ့ မပေါင်းနဲ့ ၊ ဒီကောင်တွေက
ဖဲသမားတွေ"

"ဪ ဒါလား"

"အေ ..."

တကယ်တမ်း ပါးစပ်ကထွက်တော့ တစ်မျိုး၊ တကယ်တမ်းကျတော့
စဉ်းစားထားသလို တင်တင် မပြောရဲပါဘူးလေ။

"မပေါင်းပါဘူး အစ်မ"

"အဲဒါပြောမလို့ပဲ"

"ဒါဖြင့် ကျွန်တော် သွားတော့မယ်"

"အေး ..."

တင့်လွင် လှည့်ထွက်သွားတာကို ငေးကြည့်ရင်း တင်တင် ကြောင် တောင်တောင်ကြီး ကျန်ခဲ့သည်။ လက်နှစ်ဖက်ကို ရေလုံထဲနှစ်ကာ အဝတ်လျှော်ဖို့ မေ့သွားရ၏။ ရင်ဘတ်ထဲမှာ ပွင့်ထွက်မတတ် ဆူညံခန့် လှုပ်နေသော နှလုံးသားကြောင့် တင်တင် မျက်ရည်တွေ ဝိုင်းလာသည်။

တင့်လွင်ရယ် ... ငါခေါ်တာ တခြားဟာပြောမလို့၊ အဲဒါပြောမလို့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒုက္ခပါပဲ။ နင်က လည်း ယောက်ျားပဲ၊ သိရောပေါ့ဟယ်။ ဒါမှ မဟုတ်လည်း နင်က စပြောရောပေါ့။

အဲဒီ တစ်နေ့ခင်းလုံး တင်တင် တင့်လွင်ကို မျက်နှာချင်းမဆိုင်ရဲဘဲ ရှောင်ဖယ်နေသည်။ သို့ပေမဲ့ ရင်ထဲ ပျော်နေသလိုလို ဘာလိုလို။ ဘာကို မှန်းမသိ ရယ်ချင်နေကာ မျက်နှာလေး ဝင်းပနေရလေသည်။

ညနေကျတော့ ပြဿနာစပါရော။

တင်တင်က ထမင်းတွေ ဟင်းတွေ ချက်ပြီးပြီမို့ ဖျာပေါ်ဝမ်းလျားမှောက်ကာ ကြူကြူငှားထားသော မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို ကြည့်နေမိသည်။ ငါး နာရီမှာ လက်သမားတွေ ပြန်ကုန်ကြသည်။ အားလုံးပြန်မှ အဖေက နီရဲသော ဒေါသမျက်နှာနှင့် အိမ်အပေါ်ဆင့်ကို လှမ်းတက်လာကာ အမေတို့ ကြိမ်ထိုးနေရာအနီး မှောက်အိပ်နေသော တင်တင်ကို ဘာမပြောညာမပြောနှင့် တံမြက်စည်းဆွဲကာ အဆက်မပြတ် ရိုက်ပစ်လိုက်သည်။

"ဟင် ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ လုပ်ပါဦး၊ ဆွဲပါဦး၊ အစ်မ ယောက်ျားကို"

"ကိုသိန်း ... ကိုသိန်း ဘယ်လိုဖြစ်တာတုံး၊ ကျုပ်ကို ပါးစပ်က အလျင်ပြောပါဦး"

အမေရော အဒေါ်ပါ အလန့်တကြား ဆွဲကြသည်။ သို့ပေမဲ့ အဖေက ဒေါသတွေ အလွန်များ နေပုံ နှင့် ဘယ်လိုမှ မထနိုင်သော တင်တင့်ကျောကို တင်ပါးကို ပေါင်ကို ခြေသလုံးကို တရွမ်းရွမ်း ရိုက်လေသည်။

"အား ... သေပါပြီ အဖေရဲ့၊ ကြောက်ပါပြီ အဖေရဲ့၊ ကြောက်ပါပြီ၊ ကျွန်မ ဘာလုပ်လို့လဲ အဖေရဲ့ "

တင်တင် အရိုက်ခံနေရာမှ လူးလဲထသည်။ အဖေ့ဒူးကို ဖက်ထားသည်။ မရ။ အဖေက ဆံပင်ဆွဲပြီး ခွာပစ်ကာ ...

"ဟင် ... အရှက်မရှိတဲ့ ခွေးမ ... ခွေးမ၊ အဖေ့မျက်နှာမထောက်တဲ့ ဟာမ၊ နင့်ကို သတ်ပစ်မှ အေးမယ်"

တင်တင် နာကျင်လွန်းသဖြင့် မျက်ရည်မထွက်။ မျက်လုံးဝိုင်းစက်ပြူးကျယ်ကာ ထိတ်လန့်တကြား လူးလဲထပြီး ပြေးထွက်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ အမေတို့ အဒေါ်တို့ ကဆွဲ အဖေက အတင်းလိုက်ရိုက်၊ တင်တင်က ထွက်ပြေးလိုက်၊ ပုလဲကျလိုက်နှင့် အခန်းထဲမှာ ဝုန်းခိုင်းကြနေရသည်။

အဖေ့အော်သံ၊ တင်တင့်အော်သံတွေကြောင့် အိမ်နီးပါးချင်းတွေပါ အိမ်ထဲ ပြေးဝင်လာသည်။

"ကိုသိန်း ... လွန်မယ်လေ၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ကိုယ့်သမီးပဲဗျာ တော်ရုံဆုံးမမှ ပေါ့"

ယောက်ျားကြီးတွေ ဝင်ဆွဲမှ အဖေ့ကို ချုပ်ကိုင်လို့ ရသည်။ အမေက အရမ်းငိုနေလေပြီ။ တင်တင် အခန်းထောင့်တစ်နေရာမှာ ဆံပင်ဖိုးရိုး ဖားရား ပြေကျကာ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။

အဖေ ဒေါသမျက်နှာ၊ အမေ့ မျက်ရည်လူးသောမျက်နှာ၊ ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း တင်တင် ကြောက် တယ်၊ ကြောက်တယ်။

"အမေရေ"

တင်တင် ခပ်တိုးတိုး အမေ့ကိုလက်ယပ်ခေါ်သည်။ အမေနှင့် အဒေါ် ရောက်လာ၏။ တစ်ကိုယ်လုံး အရှိုးရာတွေနှင့်မို့ အမေ့အပွေ့အဖက်ကို တောင် မခံနိုင်။

"ကြောက်တယ် အမေ၊ ကြောက်တယ်"

ခပ်တိုးတိုး ပြောသံကြောင့် အမေ့ရင်ထဲ နင့်ရသည်။ ။ ဘာအပြစ်ကြောင့်ဆိုတာ ခုထိ အမေမသိ။ ဘယ်လောက် အပြစ်ကြီးပဲဖြစ်ပါစေလေ။ သည် လောက်ဖြစ်အောင် ရိုက်တာကိုတော့ အမေ ဘယ်လိုမှ မကြည့်ရက်။

"မကြောက်ပါနဲ့ သမီးရယ်၊ မရိုက်တော့ဘူး၊ ကဲ ... ထ"

"ဟင့်အင်း ... အမေ ... ဟင့်အင်း"

တင်တင် ခေါင်းခါငြင်းနေရင်းက အသံပျောက်ကာ သတိလစ်သွားရလေတော့သည်။ ။

သည် လိုဆိုတော့လည်း အဖေ ရင်နာရသည်။ တင်တင်က တင့်လွင်ကို စာပေးလို့ တဲ့ ဟု အလုပ်သမားချင်း နောက်ပြောင်စကားကို ပြန်ကြားကာ ဒေါသတဖျဉ်းဖျဉ်းဖြစ်ဆဲ၊ စာရွက်လိပ်က ဟိုလူ့လက်ရောက်သည် လူ့လက်ရောက်နှင့် နောက်ဆုံး အဖေ့ရှေ့ရောက်လာသည်။ ။

ကောက်ဖတ်ကာ တပည့်လက်သားတွေရှေ့ မျက်နှာမထားနိုင်အောင် အဖေ ရှက်ဒေါသထွက်သည်။ သွေးဆူလွယ်သူမို့ လတ်တလော ဆုံးမပစ်လိုက်တာပါပဲ။

အိမ်နီးနားချင်းတွေက ဆရာဝန်ခေါ်လာသည်။ ပြုစုကုသမှုခံယူအပြီး သတိပြန်လည်လာတော့ တင်တင့်မျက်ဝန်းတွေက ကြောင်နေသည်။ တခစ်ခစ် ရယ်နေတာကို မြင်လိုက်ရသည် နှင့် တင်တင်အခြေအနေ ပိုဆိုးသွားပြီဆိုတာ တစ်ရပ်လုံး နားလည်လိုက်ကြလေသည်။

တင်တင့်ခမျာ အရှိုးရာ ဗရပွနှင့် ပခုံးတွန့်ကာရယ်ရင်း ထိုနေ့မှ စ၍ အခြေအနေက ပိုဆိုးသွားရတာမို့ အဖေတစ်သက် ယူကျုံးမရနိုင်ဘဲ ဖြစ်ရလေတော့သည်။ မြင်တိုင်း အသည်းထဲ တစစ်စစ်နာလာရတာမို့ အဖေက ထိုနေ့မှ စ၍ တင်တင့်ကို မျက်နှာလွှဲသည်။

စကားထဲလည်း မထည့်တော့။ အဖေနှင့် တင်တင် သူစိမ်းတွေလိုပဲ ဖြစ်သွားရလေသည်။

×

×

×

(၆)

ခုတလော ဘာတွေဖြစ်နေမှန်းကိုမသိ။ တင်တင်ကလည်း မမေးပေါင်။ အမေနှင့်အဒေါ် ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ မျက်ရည်သုတ်နေတာလည်း တွေ့သည်။ မိကြူ ခုတင်ပေါ် တခွေခွေနှင့် ငိုနေတာလည်း တွေ့သည်။ တင်တင်က အရောမဝင်ဘဲ ထမင်းချက်စရာရှိ ချက်၊ အဝတ်လျှော်စရာရှိ

လျှောက်ကာ ကိုယ့် ဘာသာနေသည် ။

နေပေမယ့်လည်း မရ၊ အမေက တစ်နေ့ တင်တင့်ကိုခေါ်ကာ အပေါ် ထပ်တက်သည် ။ အမေတို့ အခန်းထဲရောက်တော့ တင်တင့်ကိုဖက်ကာ အမေငိုသည် ။

ဘာရယ် ညာရယ် နားမလည် မဝေခွဲနိုင်ပေမယ့် အမေ မျက်ရည်ကျ နေတာကို ကြည့်ကာ တင်တင့် ရင်ထဲ ပူဆွေးနွမ်းနယ်လာရလေသည် ။

"သမီးကြီး ... အမေ့သမီးကြီးရယ်"

တင်တင့်နားကြောတစ်လျှောက် ခေါ်သံက စိမ့်ပြန်ကာ ရင်ထဲထိ စီး ဝင်သွား၏။ တင်တင် အမေ့ ကို ငေးကြည့်နေမိသည် ။

"အမေ ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်တော့လို့ ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲ ရောက်လာ လို့ လုပ်ရတာပါ သမီးရယ်၊ အမေ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်"

"အင်းပါ"

တင်တင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည် ။ အမေ သည် လောက်ငိုနေတဲ့ ဥစ္စာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တင်တင် ဝင်လုပ်ပေးလိုက်ချင်သည် ။

"တင်တင့်ကို ဘာလုပ်ခိုင်းမလို့ လဲ အမေ"

"အမေတို့ တောကို ခဏသွားလည်ကြမယ် သမီး"

"ဟင် ... တကယ်လား ... အမေ၊ တကယ်ပြောတာလား"

"အင်း"

"ဘယ်သူတွေ သွားကြမှာ လဲ အမေ၊ တင်တင်ရော လိုက်ရမှာ လား"

"လိုက်ရမယ်၊ အမေရယ်၊ သမီးရယ်၊ မိကြူရယ်"

"ဘယ်တော့လဲ အမေ၊ မြန်မြန်သွားရအောင်၊ ဘယ်လောက် ကြာကြာနေရမလဲ"

"ငါးလ ခြောက်လပေါ့ သမီးရယ်"

တင်တင့်မျက်နှာက ရွှန်းလက်က တခစ်ခစ် ရယ်သံကလေးတွေ ထွက်လာရသည်။ အမေ့ကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ တင်တင်ကဖက်ပြီး နမ်းလိုက်မိ၏။ အမေတို့ က အသက်ကြီးမှ အိမ်ထောင်ကျတာမို့ အဖေ ဆို ခြောက်ဆယ်ကျော် ရှိပြီ၊ အမေလည်း ခြောက်ဆယ်နားနီးပြီ ...။

ဆံပင်တွေ ဖြူနေပြီ။ တင်တင်ကတော့ အမေ့ဆံပင်ဖြူနေလည်း ချစ်တာပဲ၊ ခုလို ခရီးမသွားစဖူး သွားရမည်ဆိုတော့ ပိုပြီးပျော်ကာ အမေ့ကို ပိုချစ်သည်။

တင်တင်တို့ သိပ်မကြာခင် ရန်ကုန်က ထွက်ကြသည်။ တင်တင် အရမ်းပျော်သည်။ အိမ်ကို လုံးဝ မေ့သည်။ တင့်လွင်ကိုလည်း မေ့သည်။ တောမှာ လည်း တစ်နေ့တစ်နေ့ တင်တင်ဆော့နေတာပဲ၊ နွားကျောင်းသားတွေနှင့် လိုက်လိုလိုက်၊ ငါးဖမ်းလိုဖမ်း၊ တစ်ရက်မှ အအားမနေ။

ကလေးတစ်သိုက်နှင့် ပေါင်းကာ တင်တင် တစ်လောကလုံးကို မေ့နေသည်။ ဘာအလုပ်မှ လည်း မလုပ်ရ။ စားလိုက်အိပ်လိုက်နှင့်မို့ တင်တင် ပိုဝလာသည်။ တင်တင့်မျက်စိထဲ မိကြူလည်း ပိုဝလာသလို ပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ တင်တင် အထင်မှားနေတာကို နောက်ကြာမှ သိရသည်။ မိကြူက ဝတာမှ မဟုတ်ဘဲ။

တင်တင် ဘာမှ သိပ်နားမလည်ပေမယ့် မိကြူ ဗိုက်ပူပူထဲက ကလေးတစ်ယောက် မွေးထုတ်လိုက် တာကိုတော့ ကောင်းကောင်း သိသည်။ တင်တင် ကလေးကို ချစ်လိုက်တာမှ တုန်နေအောင်ပါပဲ၊ လက်ထဲက မချချင်။

မိကြူက နို့မတိုက်၊ ကလေးကို အမေက နို့မှုန့်ဖျော်တိုက်သည်။ ။ တင်
တင် မိကြူကို အမြင်ကတ်သည်။ ။ တင်တင့်ကလေးသာ ဖြစ်လိုက်ပါ
တော့။ တင်တင် နို့တိုက်ပြီး တယုတယ မွေးမှာပဲ။

မိကြူ ကလေးကို ချီခွင့်မသာ။ တင်တင်ချည်း ချီနေလို့ ပါပဲ။ ကလေး
ဆယ့်ရှစ်ရက်သားမှာ အမေ က ပြန်ဖို့ ပြင်သည်။ ။ ပြန်ခါနီး တင်တင့်ကို
စကားခေါ်ပြောပြန်သည်။ ။

"တင်တင် ... ဒီကလေးကို သမီးချစ်လား"

"အင်း ... သိပ်ချစ်တယ် အမေ"

"ညည်း ... မလိုချင်ဘူးလား"

"ဟင် ... ဟိုဟာမက ဘယ်ပေးမလဲ အမေ၊ တင်တင်ကတော့ ယူချင်
တာပေါ့"

"အဲဒါဆို မိကြူကို အမေပြောပေးမယ်၊ သမီး ဒီကလေးကို အပိုင်ယူ
တော့၊ ညည်းကလေးလို့ ပဲ ပြောတော့နော် ... သမီး"

"တကယ်လား အမေ"

"တကယ်ပါကွယ်"

"ဒါသမီးရဲ့ ကလေးနော် အမေ၊ သားလေးနော်"

"အေး ... ဒီလိုပဲ အမြဲပြောနော် ... ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့"

"သမီးက မွေးထုတ်လိုက်တာနော်"

"အင်း"

"ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ရင် မိကြူက လက်ထပ်တော့မယ် သမီးရဲ့ ၊ သူ လက်ထပ်ရင် ကလေးကို သမီး ဆီပဲ ထားခဲ့ရအောင် သမီးရဲ့ ကလေးလို့ ပြောမှ ဖြစ်မယ်"

"ပြောမယ်အမေ၊ ဒါ တင်တင့်သားလေး၊ တင်တင်က မွေးလိုက်တာ၊ တင်တင့်သားလေး အမေ"

တင်တင် ကလေးကို လက်ထဲမှ လုံးဝမချ။ လမ်းခရီးမှာ လည်း ကလေးဝေယျာဝစ္စ သူပဲလုပ်သည် ။ ရန်ကုန်ရောက်တော့ တင်တင်ချီလာသော ကလေးကို ပတ်ဝန်းကျင်က အံ့ဩတသင့်ကြည့်ကာ နားမလည် နိုင်အောင် ရှိကြလေသည် ။

တင်တင် ဈေးတွေဘာတွေလည်း မသွားရ၊ ကလေးကိုပဲ ထိန်းရသည် ၊ ဘယ်သူကမေးမေး ငါ့ကလေး၊ တင်တင့်သားလေးဟု နှုတ်က တတွတ်တွတ်ရွတ်သည် ။ တစ်ယောက်ယောက်က ကလေးကို စိုက်ကြည့်လျှင်တောင် ခိုးများ ယူမလားဟု တင်တင်က စိုးထိတ်နေလေသည် ။

အဖေသည် ထိုအချိန်ပိုင်းကစပြီး တစ်အိမ်လုံး မည်သူ့ကိုမှ မလိုအပ်ဘဲ စကားမပြော။ ကလေးကိုလည်း မကြည့်၊ အဖေ ဘာဖြစ်ပါလိမ့်ဟု တင်တင် တွေးမရ။

မကြာခင်မှာ ပင် ကြူကြူ သူ့ကို လာတောင်းရမ်းဖူးသော ပလတ်စတစ်စက်သူဌေးနှင့် လက်ထပ်သည် ။ လက်ထပ်တော့ တင်တင် လန့်နေရသေးသည် ။ ဟိုသူဌေးက သူ့ကလေးဆိုပြီး လာများ တောင်းနေမလားဟု ကလေးကို ဂှက်ထားရလေသည် ။

ကြူကြူက လက်ထပ်ပြီး အိမ်ခွဲသွားသည် ။ ကြူကြူ အိမ်ခွဲသွားမှ ပင် တင်တင်လည်း စိတ်ချလက်ချ ရှိရတော့သည် ။

အချိန်ကြာလာသောအခါ တင်တင်တို့ တစ်ရပ်ကွက်လုံးက ဤကလေးကို တင်တင့်ကလေးဟု တညီတညွတ်တည်း လက်ခံနားလည်လာကြသည်။ ။

စိတ်မနှံ့ရှာသော တင်တင့်ကို လူယုတ်မာ လူမဆန်သူတစ်ဦးက ရိုင်းပျစော်ကားသွားလေခြင်းပဲဟု အားလုံးလက်ခံသိနားလည်ကာ တင်တင့်ကို အသနားပိုကြသည်။ ။ တင်တင့်ကိုရော ကလေးကိုပါ အိမ်တိုင်းက ချစ်ခင်ဖော်ရွေသည်။ ။

ကလေးကို ဟိုအိမ်သည် အိမ်ကပါ ယူချင်တာမို့ တင်တင့်မှာ ဥစ္စာခြောက်နေသူလို ကလေးကို မျက်စိ ဒေါက်ထောက်ကြည့်နေရလေတော့သည်။ ။

ညီမငယ် ကြူကြူတစ်ယောက် တင့်တယ်ဖြောင့်ဖြူးသော အိမ်ထောင်ရေးကို ပိုင်ဆိုင်ရစေဖို့ ဘာမှ နားမလည်သော တင်တင့်ခင်ဗျာ အမည်းစွန်း အမည်းစက်ကြီးတစ်ခု သူ့ဘဝနှင့်ရင်းကာ သယ်ပိုးပေးလိုက်ရခြင်းကို ကိုယ်တိုင်ပင် မသိနားမလည်နိုင်ရှာခဲ့ပါ။

(၇)

တင်တင် အားလုံးကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေရသည်။ ။ အဓိကက တင့်လွင်။

သည် ကောင် ဟိုတုန်းကတော့ တင်တင် ပေးသမျှယူ၊
ကျွေးသမျှစားပြီး ခုခါကျမှ ဘာဖြစ်လို့ ငြင်း ဖယ်ရှောင်ထွက်နေရတာလဲ
။

တင်တင် ဆေးလိပ်သွားပေးလျှင် သူများကို ပေးပစ်သည် ။ ဟင်းပို
ထည့်ပေးလျှင်လည်း မစား၊ သူများကို ပေးပစ်သည် ။

တင်တင် ဝမ်းနည်းစိတ်နှင့် ကျိတ်ကျိတ်ငိုရသည် ။

မိကြူတို့ လင်မယား လာလည်သောနေ့ဆို တင်တင် ပိုပြီးအခံရခက်
သည် ။ မိကြူယောက်ျားက မိကြူကို ချစ်လိုက်တာမှ တုန်နေသည် ။

"အစက ကြူကြူ ကျောင်းပြီးထိ စောင့်ရမယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော်က စိ
တ်ညစ်နေတာ အန်တီရဲ့ ၊ ကျွန်တော်က အသက်ကြီးပြီမဟုတ်လား၊ အ
ခု ကြူကြူက စောစောပဲ လက်ထပ်ဖို့ သဘောတူလိုက်တာ ကြားရတော့
ယုံတောင် ယုံချင်တာ မဟုတ်ဘူး "

"ကြူကြူက ငယ်သေးတော့ သိပ်မသိတတ်သေးဘူး မောင်အောင်စိုး
ရယ်၊ အစစအရာရာ ဘာအပြစ်ပဲရှိရှိ ဒေါ်ဒေါ်မျက်နှာထောက်ပြီး ..."

"စိတ်ချပါ အန်တီ၊ ကျွန်တော်က ဘာလုပ်လုပ် အပြစ်မြင်မယ့်သူ မ
ဟုတ်ပါဘူး၊ ဘာအပြစ်ပဲလုပ်လုပ်၊ ဘယ်လောက်ဆိုးဆိုး ခွင့်လွှတ်မယ်
လို့ ကတိပေးပါတယ်၊ ကြူကြူက ငယ်သေးတာပဲ၊ ဒီလောက်တော့ သ
ည်းခံရမှာ ပေါ့"

တင်တင်တို့ အမေတို့ ရှေ့မှာ ပင် ကြူကြူကို လက်ဝါးပေါ်တွင် ဖူးဖူး
မှုတ်မတတ် အရေးပေးသည် ။ အိမ်ခဏ လာလည်ခိုက်ကလေးမှာ ပင်
ကြူကြူမှာ တာဝန်တစ်ခု မရှိစေရ။

ထမင်းစားအပြီး ကြူကြူ လက်ဆေးပြီးလျှင်ပင် လက်သုတ်ပဝါ အ

သင့်မရှိက သူကိုယ်တိုင် ထယူပေးတတ်သူပါပဲ။

သည် လို ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ရဖို့ တင်တင့်ကိုလည်း တစ်သက်လုံး စောင့်ရှောက်သွား မည်ဆိုတာ ယုံကြည်လောက်သူ တစ်ယောက်ရဖို့ အလားအလာရှိသူကို ဇွတ်သဲလဲစင်စေကာ တစ်ယောက်ကို တော့ စတေးလိုက်ရတော့တာပါပဲ။

တွေးမိတိုင်း သမီးကြီးအပေါ် ပြစ်မှုကြီးကျူးလွန်ထားမိသလို အမေ လိပ်ပြာမလုံဘဲ ရင်နာရဆဲ။

တင်တင်ကတော့ ကြူကြူတို့ စုံတွဲကို မြင်လေလေ ရင်ထဲခံစားမှု တွေ တလိပ်လိပ် ထလေလေ။ တင့်လွင်သာ ကိုအောင်စိုးလို ကြင်နာယု ယတတ်သူဖြစ်လျှင် တင်တင် ဘယ်လောက်ပျော်ရမလဲ။ ခုတော့ ...

တင်တင် မမျိုသိပ်နိုင်တော့ပေ၊ တစ်နေ့တော့ ထမင်းပွဲပြင်ဆင်နေစဉ် အနားသို့ မောင်ဝင်းရောက် လာတာမို့ ...

"ဟဲ့ ... မောင်ဝင်း"

"ဘာတုံးဗျ"

"ငါနင့်ကို မေးစရာရှိတယ်"

"ဘာမေးမှာ လဲ"

"တင့်လွင်အကြောင်း မေးမှာ ၊ တင့်လွင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ငါ့ကိုပြောစမ်း"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ၊ သူ့ဟာသူနေတာပဲ"

"ငါဆေးလိပ်ပေးရင် မသောက်ဘဲ နင်တို့ ကို ပေးပစ်တယ်"

"ဒါကတော့ ကျုပ်တို့ ကို သောက်စေချင်လို့ ဖြစ်မှာ ပေါ့"

"ငါက သူသောက်စေချင်လို့ ပေးတာပဲ"

"ကျုပ်တို့ ကိုပါပေးရင် သူလည်း သောက်ချင်သောက်မှာ ပေါ့၊ အစ်မက ရွေးပေးတာကိုး"

"တမင် ရွေးပေးတာပဲဟဲ့"

"ဘာလဲ ... အစ်မက တင့်လွင်နဲ့ ဘာတော်လို့ လဲ"

တင်တင်က ထိုစကားကို သဘောခွေကာ အသံထွက်အောင် ရယ်ပစ်လိုက်သည်။ ။

"ဒါတော့ နင်တို့ ကိုပြောလို့ ဘယ်ဖြစ်မတုံး ... ဟဲ့"

မောင်ဝင်းက တင်တင့်ကို သေချာအကဲခတ်သည်။ ။ အသားမည်းမည်း၊ ရုပ်ကဆိုးဆိုး၊ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ထည်က တုတ်ခိုင်ခိုင်နှင့် ကလေးတစ်ယောက်အမေ ဖြစ်နေသူ၊ စိတ်လည်း မနဲ့သူ တင်တင့်ကို မောင်ဝင်း ခင်တော့ခင်သည်။ ။

တင်တင့်ကိစ္စ ကြားရကတည်းက တစ်ရပ်ကွက်လုံးကရော၊ လက်သမားအားလုံးပါ တညီတညွတ်တည်း ယူဆမိတာကတော့ တရားခံသည် သည် လက်သမားအဖွဲ့ထဲကပဲ ဖြစ်ဖို့ များ သည် ဆိုတာကိုပါပဲ။

ဘယ်သူမှန်းလည်း ဘယ်သူမှ မသိ။

သည် တော့ ... ကိုယ့်သူရှိန်၊ သူ့ကိုယ်ရှိန်ကာ လက်သမားချင်းပင် ခပ်တန်းတန်းတွေဖြစ်ကုန်ကြတာ မောင်ဝင်း ရင်ဆိုင်မြင်တွေ့နေရသည်။ ။

သည် အဖွဲ့ထဲ တင်တင် အရေးပေးလွန်းတာက တင့်လွင်ကိုပါပဲ။ တင့်လွင်ကလည်း ခုနောက်ပိုင်း တင်တင့်ကို ရှောင်ဖယ်ကာ ခပ်တည်တ

ညီလုပ်လာတာ လူတိုင်းမြင်သည်။ ။ ဟိုအလျင်က တင့်လွင်ကလည်း စားရပေါက် ချောင်တာမို့ တင်တင့်ကို ပြန်ရောတာ အားလုံးသိသည်။ ။

တင့်လွင်က နှုတ်က အတိအလင်း ဖွင့်ပြောတာ။

"ကျုပ်က သူပေးတာယူ၊ ကျွေးတာ စားတာပဲဗျ၊ မဟုတ်တာလုပ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ငြင်းရအောင် ကလည်း ကျုပ်အရူးလား၊ စားရချောင်တာကိုး"

လက်သမားအချင်းချင်းကြားထဲ ပြန်ပြီး ရယ်ပွဲဖွဲ့တတ်သော တင့်လွင်ကို မောင်ဝင်း မယုံသင်္ကာ ဖြစ်ချင်လာသည်။ ။ သည် ကောင်က လူသစ်၊ ရုပ်က မိန်းမကြိုက် ညှုတ်တုရုပ်မျိုး၊ အလုပ်က ပြန်လျှင်လည်း ကြော့မော့နေအောင် ရှိုးထုတ်တတ်တဲ့ ကောင်။

"အစ်မ ... ဒီကောင်က အစ်မကို သစ်စိမ်းချိုး ချိုးသွားသလား၊ ဟုတ်လား"

"ဒီလိုတော့လည်း မထင်ပါဘူးဟဲ့"

"ခုမှ သူက ခင်ဗျားကို ရှောင်နေတာ ကျုပ်အမြင်ပဲ"

"ဒါတော့ ဟုတ်တယ်၊ နင် ပြောပေးစမ်းပါ၊ ငါ့ကို ရှောင်ရှောင်မနေဖို့"

"ခင်ဗျားတို့ အရှုပ်ထဲ ကျုပ်ပါ ပါနေမယ်"

ဘာရယ်ညာရယ် မတွေးလည်း မတွေးတတ်။ တွေးလည်း မတွေးမိဘဲ တင်တင် ပြောဖြစ်သော စကားတွေက မောင်ဝင်းမှ တစ်ဆင့် ...

လက်သမားအုပ်စုကြားထဲ ပွကုန်သည် ။ တင့်လွင်လည်း ပြန်ပြီးကြားရတော့တာမို့ တင့်လွင် ရှူးရှူးရှားရှား ဖြစ်၏။

အရမ်းဒေါသထွက်သည် ။ ဆတ်ဆတ်ခါအောင်လည်း နာသည် ။ ရှက်လည်း ရှက်သည် ။ သည် စကားတွေ ကြားကြားချင်းပင် တင့်လွင် ဘယ်သူမှ ခွင့်တောင်းမနေဘဲ အိမ်ပေါ်ထပ်ကို တက်သွားလိုက် ၏။

ကလေးကို ပုခက်ထဲထည့်ကာ လှုပ်သိပ်နေသော တင်တင့်ကို အပေါ်ထပ်မှာ တွေ့၏။ ဖရိုဖရဲ ဖိုသီ ဖတ်သီနှင့် ကြည့်ပါဦး။ သည် လိုပုံကို တင့်လွင်က မသမာစိတ် မွေးရမှာ လား။

"ဒီမှာ "

တင့်လွင်အသံကြောင့် တင်တင် လန့်သွားရသည် ။

"ဟင် ... တင့်လွင် "

"ခင်ဗျား ကျုပ်နာမည်ခေါ်စရာ မလိုဘူး၊ ဘာဘာညာညာ သူများ ထင်အောင်လည်း ပါးစပ်က ဗရွတ်ရွတ်တ လျှောက်ပြောမနေနဲ့ ၊ ကျုပ်နာမည် ပျက်တယ်"

"ငါဘာပြောလို့ လဲ"

"မသိဘူး၊ မောင်ဝင်းပြောတယ်"

"မောင်ဝင်းကို ငါနှင့်မကောင်းကြောင်း မပြောပါဘူး၊ နင် ရှောင်နေတာကိုပဲ ပြောတယ်"

"ရှောင်နေတယ် ပြောရအောင်၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ၊ မရှောင်ဘဲနေရင် ခင်ဗျားက လိုက်ကပ်နေတာနဲ့ တစ်မျိုးထင်ကုန်မှာ ပေါ့"

"နင် အစက ဒီလိုမှ မဟုတ်ဘဲ"

တင်တင် ရင်ထဲဆိုကာ ဝမ်းပန်းတနည်း အော်ပစ်လိုက်၏။

"ဘာ ... ပြောလေ ဆိုးလေပါလား၊ အလျင်က ဒီလိုမဟုတ်ရအောင် ကျုပ် ဘာလုပ်လို့ လဲ၊ ခင်ဗျား ကိုများ စိတ်နဲ့ တောင် မပြစ်မှားဘူး"

"ဘာ"

"နောက် ... ကျုပ်ကို ဘာဘာညာညာ စကားထဲ ထည့်မပြောနဲ့၊ ဒါပဲ၊ ကျုပ်ကို မဟုတ်က ဟုတ်က နာမည်ဖျက်ဖို့ ကြိုးစားရင် သတ်ပစ်မယ်၊ ကျုပ်ကိုလည်း ဟင်းပိုကျွေးစရာ၊ ဆေးလိပ်တိုက်စရာ မလိုဘူး၊ ခင်ဗျား က ကလေးအမေ၊ အေးအေးဆေးဆေးနေ၊ ကျုပ် ကောင်းကောင်း ပြောတာနော်၊ ပြီးရင် ကျုပ် အဆိုးမဆိုနဲ့ "

"နင် ရက်စက်လှချည့်လား"

"ဘာ ... ခင်ဗျားကြီး စကားတွေက ကျုပ်ကို လူတွေအထင်လွဲမယ်ဗျ၊ လျှောက်လျှောက်မပြောနဲ့ လို့ ကျုပ် တားနေတယ်မဟုတ်လား"

တင်တင် နာကျင်ဝမ်းနည်းခြင်းကြောင့် မျက်ရည်ပူတွေ ကျလာရသည် ။ တင့်လွင်ကို ကြည့်နေရင်းက မုန်းတီးစက်ဆုပ်ခြင်းတွေ ရင်ထဲ ပြည့်တက်လာရသည် ။

မိကြူတို့ စုံတွဲနှင့် ယှဉ်ကြည့်တော့ တင့်လွင်ဆိုသော သူက ကိုအောင်စိုး ခြေဖျားလောက်အောင် ကြင်နာမှု မရှိပါလား။

"နောက်တစ်ခါ မဟုတ်တရုတ်ပြောရင်တော့ ခင်ဗျားအသေပဲ၊ ဒါပဲ"

တင့်လွင်လှည့်အထွက် တင်တင်က အနီးမှာ ရှိသော ရေနွေးကရားနှင့် လှမ်းပြီး ပေါက်ထည့်လိုက် သည် ။

"ကဲဟာ"

တင့်လွင်ကို ရေနွေးပူတွေလည်း လောင်ကာ ထိမိသော ကျောပြင်

နေရာလည်း နာကျင်သွားတာမို့ တင့်လွင် ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်သည်

။

"ခင်ဗျားကြီးက ကျုပ်ကိုများ "

တင်တင့်ပါးချိတ်ကို တင့်လွင်လက်သီးက ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီး ဝင်သွားရ၏။ တင်တင် လဲပြိုကျ သွားသံကြောင့် အောက်ထပ်က အမေ ပြေးတက်လာ၏။

"ဟဲ့ ... ဘာဖြစ်ကြတာလဲ၊ ဘာဖြစ်ကြတာလဲ၊ ဟင် ... မင်းက၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီရောက်နေတာလဲ"

"ကျုပ် ဘာစိတ်ကူးနဲ့ မှ လာတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ခင်ဗျားသမီး ကလေး အမေကို ကျုပ်ပြစ်လည်း မပြစ်မှားဘူး၊ ကျုပ်ကို လူတွေမဟုတ်တမ်းတ ရားထင်အောင် လျှောက်လုပ်နေလို့ လာပြောတာ"

"မင်း ... မိန်းမသားကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် လုပ်ရလား"

"သူက ကျုပ်ကို ဒီရေခွေးကရားနဲ့ ပေါက်တယ်"

တင့်လွင်က ဒေါသတကြီး ဟစ်အော်ကာ အောက်ထပ်ပြန်ဆင်းသည် ။ တင်တင် မျက်ရည်တွေကျကာ ငူငူကြီး ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ကလေးအမေကို မပြစ်မှားဘူးတဲ့ ။ ငါမှ ကလေးအမေ မဟုတ်တာ။ ငါ့ကလေး မှ မဟုတ်တာ။

တင်တင် ကလေးကို လူလစ်လျှင်လစ်သလို နှိပ်စက်သည်။ ကလေး မှာ ဒဏ်ရာ အနာတရတွေ များ လာတာမို့ ကလေးနှင့် တင်တင်ကို ခွဲထားရသည်။

တင်တင်စိတ်ထဲမှာ သည် ကလေးကြောင့် တင့်လွင် ရှောင်ခွာတာဟူသော အတွေးက စွဲနေပြီ။ ကလေးကို တတ်နိုင်လျှင် အသေသတ်ပစ်ချင်သည်။ တင့်လွင်ကလည်း အလုပ်က ထွက်သွားပြီမို့ တင်တင် မစားနိုင် မအိပ်နိုင်ဘဲ တပိန်ပိန် တလိမ်လိမ်နှင့် အိပ်ရာထဲ လဲသည်။

မျက်လုံးတွေ ကြောင်နေရသည်။ မအိပ် မစားတော့တာမို့ တင်တင် ပိန်ချိုးလာသည်။ ကလေးကိုသာ ရန်ရှာဖို့ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ကြိုးပမ်းလာတာမို့ အပေါ်ထပ်က ကြိမ်ခွေသိမ်းသော အခန်းထဲထည့်ကာ အမေတို့ အပြင်ကချက်ထိုးထားရသည်။ ထမင်းကို အခန်းထဲ ထည့်ပေးသည်။ တင်တင်မစား။

"အမေ ... တင်တင်နေမကောင်းဘူး၊ အပြင်ထုတ်ပေးပါ"

သည် လိုပြောတော့ မိခင်စိတ်မို့ အမေ ဖွင့်ပေးလိုက်မိသည်။ တင်တင် နှစ်ရက်လောက် ငြိမ်နေသည်။ သူ့ကိုယုံကြည်ကာ လူလစ်ပြီဆိုသည့်အချိန်မှာ တင်တင်က ကလေးကို မချီကာ အိမ်က တိတ်တဆိတ် ထွက်သွားသည်။ သုံးလေးလမ်းကျော်လောက်က ကွမ်းယာဆိုင်မှာ မုန့်ဝယ်သလိုနှင့် ကလေးကိုချကာ တင်တင် ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

အ^၀မ^၁မ^၂၁ အမေနှင့် အဒေါ်က ကလေးပျောက်တာမို့ ဒေါင်းတောက်နေကြသည်။

"မိတင် ... ကလေးရော"

"မသိဘူး"

တင်တင်က အေးဆေးစွာဖြေကာ အခန်းထဲဝင်ပြီး တခစ်ခစ်ရယ်နေမိသည်။ ။ ကောင်းတယ်၊ ဇာတ် လမ်းရှင်းပြီ။

တင်တင် သည် လိုထင်ပေမယ့် ဇာတ်လမ်းက ရပ်မသွား၊ ရပ်ကွက်ထဲက မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကလေးကိုချီလာကာ လာပို့ရင်း ...

"တင်တင် မုန့်ထွက်ဝယ်စားရင်း ကလေးကို မေ့ထားခဲ့တယ်၊ ကျွန်မတွေ့လို့ တော်သေးတယ်ပေါ့၊ ကြည့်ပါဦး အစ်မရယ်၊ ကလေးကိုသူ့ချထားတာ ပုရွက်ဆိတ်အုံပေါ်မှာ ၊ ကလေးတစ်ကိုယ်လုံး အပိမ့်တွေ ချည်းပဲ၊ တင်တင်လည်း ဆရာဝန်ပြပါဦး အစ်မရယ်၊ သူ့အခြေအနေတဖြည်းဖြည်း ဆိုးလာသလိုပဲ၊ ကြာရင် သူ့ကလေး သူမသိဘဲ ရန်ရှာနေမှာ တောင် စိုးရိမ်ရတယ်"

အမေ ကလေးကိုကြည့်ကာ ရင်ဘတ်ထုမိသည်။ ။ ကလေးတစ်ကိုယ်လုံး ရစရာမရှိအောင် အဖုအနီ ရဲတွေ ထွက်နေလေသည်။ ။

"မိတင် ညည်း ရက်စက်လှချည့်လား၊ ရက်စက်လှချည့်လားအေ"

အမေငိုသည်။ ။ အမေငိုတော့ တင်တင်ရင်ထဲ ဘယ်လိုဖြစ်မှန်းမသိ။ တင်တင် တစ်လောကလုံးမှာ အချစ်ရဆုံးက အမေမဟုတ်လား။ အမေ့နားပြေးကာ အမေ့ကို သိုင်းဖက်ရင်း ...

"အမေ ... သူ့ကြောင့် တင်တင်ကို တင့်လွင်က ရှောင်ဖယ်ဖယ်လုပ်တာ၊ သူ့ကြောင့် သူ့ကို တင်တင် မလိုချင်တော့ဘူး၊ တင်တင်ကို တင့်လွင်နဲ့ ပေးစားပါ အမေရယ်၊ သူ့ကို မိကြူဆီ ပြန်ပို့"

အမေက တင်တင်စကားမဆုံးခင် တင်တင်ပါးစပ်ကို ပိတ်လိုက်သည်။ ။ တင်တင်က ရှိုက်ငင်ရင်း ရုန်းထွက်ကာ ...

"ဒါ တင်တင့်ကလေး မဟုတ်ဘူး အမေရဲ့ ၊ မိကြူကလေးပါ၊ မိကြူမွေးတာ၊ မိကြူကလေး၊ တင်တင် မမွေးဘူး"

"ဖြန်း"

ယောင်ယမ်းကာ အမေ့လက်တစ်ဖက်က တင်တင့်ပါးပြင်ပေါ် ဖြန်းခနဲ ကျသွားရသည် ။ စကားတွေ ရပ်တန်းက ရပ်သွားစေချင်တာသည် ရင်ထဲ လျှပ်တစ်ပြက် ပေါ်လာသော ဆန္ဒကုန်ပါပဲ။ တင်တင့်ကို အမေရိုက်လိုသည့် ဆန္ဒမရှိပါ။

ရိုက်မိတော့ အမေ မျက်ရည်ကျရသည် ။

"အမေ ကျွန်မကိုရိုက်တယ်၊ ရိုက်တယ်"

သာယာနေပြီဖြစ်သော အိမ်ထောင်ရေးတစ်ခုကို အမေက တောက်လျှောက်ပြောပြစဉ်သွားစေလိုသည် ။ မတရားဘူးမှန်ပေမယ့် သည် အခြေအနေ သည် အတိုင်းပဲရှိပါစေတော့ ...

"အမေ ... တင်တင့်ကိုရိုက်တယ်၊ ဟုတ်လား၊ တင်တင် မလိမ်ပါဘူး အမေရဲ့ ၊ မလိမ်ပါဘူး၊ အမေ လည်း သိပါတယ်၊ တင်တင်မမွေးပါဘူး၊ မိကြူမွေးတာပါ အမေ၊ မိကြူဗိုက်ထဲက ထွက်လာတာပါ၊ အမေပဲ တင်တင့်ကလေးလို့ ပြောဆို၊ တင်တင့်ကို အမေပြောခိုင်းတာ၊ တင်တင် တကယ်မမွေးဘူး၊ တင်တင့် ကလေး မဟုတ်ဘူး လေ အမေရဲ့ "

ငိုရင်းပြောရင်း အသံတစ်စစကျယ်လာတာမို့ အမေရော အဒေါ်ပါ တင်တင့်ကို ချုပ်ကိုင်ပါးစပ် ပိတ်ရသည် ။ သည် တစ်ခါ တင်တင်မရုန်း၊ ပိန်ချုံးနေတာမို့ အင်အားလည်း သိပ်မရှိပုံနှင့် ခွေလျော့ကာ ပါလာသည် ။ တင်တင့်ကို မူလက ထည့်ပိတ်ထားသော ကြိမ်ခွေထည့်သိမ်းသည့် အခန်းထဲထည့်ကာ တံခါးပိတ်သည် ။ တစ်အိမ်လုံးမှာ သည် အခန်းပဲ

တံခါးနှင့်ချက်ရှိတာမို့ သည် အခန်းထဲပဲထည့်ရတာပါ။

ပထမတစ်ခါတုန်းကလို တင်တင်မရုန်းကန် မငြင်းဆန်။ ကြမ်းပေါ် ပုံလဲကာ တဟီးဟီးရှိုက်ငို နေရင်းက ဖျော့တော့သောအသံဖြင့်ပင် ...

"တင်တင်မမွေးပါဘူး မေမေရယ်၊ တင်တင်ကလေးမဟုတ်ရပါဘူး"

ဒါကိုသာ တတွတ်တွတ်ရွတ်နေလေသည်။ အမေရင်တွေ နာလိုက်ရ သည် မှာ ပြောလို့ ပင်မပြနိုင်ပါ။ သည် လိုမှ မဟုတ်လို့ ရော အမေဘယ် လိုလုပ်ရမလဲ။

အဒေါ်ဖြစ်သူလည်း မျက်ရည်မဆည်နိုင်။ စိတ်မနှံ့ရှာတာကလွဲလျှင် ဘယ်တုန်းကမှ မိဘကိုဒုက္ခ ပေးသော သမီးမဟုတ်ခဲ့။ ဦးနှောက်မကော င်းလို့ စာမေးပွဲမအောင်ခဲ့တာလည်း တင်တင်အပြစ်မဟုတ် ပေ။ ရူးပေါ ပေါကြားက အကြောက်လွန်အောင် အရိုက်ခံရတာမို့ ပိုပြီးဆိုးလာခဲ့ရ တာသည် လည်း တင်တင် အပြစ်မဟုတ်ပေ။

သည် ကလေးကိစ္စမှာ လည်း အပြစ်ရှိသည် ကတစ်ယောက်၊ တက ယ်တမ်း နာမည်ပျက်ခံ၊ ဒုက္ခခံရတော့ တစ်ယောက်။ အရွယ်ရောက်လာ သည့် ဓမ္မတာ ဆန့်ကျင်ဘက် ယောက်ျားသားကို စိတ်ဝင်စား သံယောဇ ဉ်ဖြစ်ခဲ့တာလည်း တင်တင်အပြစ်မဟုတ်ပေ။ ကလေးကိုဒုက္ခပေးတာ ကလည်း တစ်နေ့တခြား စိတ်ထား အခြေအနေ ပိုဆိုးလာလို့ သာမို့ အ မေ အပြစ်မမြင်ရက်ပါ။

ဘယ်တုန်းကမှ ဘာအပြစ်တစ်ခုကိုမှ မကျူးလွန်ခဲ့သူတစ်ယောက် ကို အမေရင်းက အခုလို ပိတ်လှောင်ထားရသည့် အဖြစ်မို့ အမေ ရင်မ ကျိုးဘဲ ခံနိုင်ပါရဲ့လား။

"အစ်မရယ်၊ စိတ်ရောဂါကုတဲ့ ဆရာဝန်ရှာပြီး တင်တင်ကို သေချာ

ကုမှ ပဲ၊ စောစောပိုင်းတုန်းက ကျွန်မတို့ ခပ်ပေါ့ပေါ့ထားခဲ့မိတာ မှားတယ်အစ်မရယ်"

အဒေါ်က မျက်ရည်တွေတွေကျကာ ဆိုသည်။ ။

"ဒီကြားထဲ အခန်းထဲပဲခဏထားမှ အစ်မရယ်၊ အပြင်မှာ ထားရင် သူလည်း ပိုဆိုးမယ်၊ ဘေးလူ တွေလည်း သက်သာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အလစ်မှာ သူလျှောက်သွားမှာ မျိုး၊ ကလေးကိုဒုက္ခပေးမှာ မျိုးလည်း ပူရတယ်"

အဲသည် နေ့ညနေစာကို အခန်းထဲထည့်ပေးသည်။ ။ တင်တင် ဘယ်လိုမှ မစားနိုင်။ အားလျော့ကာ လူကမူးဝေနေသည်။ ။ ရင်ထဲမှာ ခံစားရလွန်းတာကြောင့် တင်တင် နှိမ်းဖတ်နေရသည်။ ။

ထမင်းကို သည် တိုင်းတွေ့လျှင် သူတို့ ပြန်ယူမှာ မဟုတ်။ တင်တင်က ထမင်းပန်းကန်ကို အခန်း ထောင့်မှာ သွန်ကာ ပန်းကန်လွတ်ပဲချထားလိုက်သည်။ ။ ခဏနေတော့ အဒေါ်တံခါးဖွင့်ကြည့်ကာ ပန်းကန်ကိုပြန်ယူသွား၏။

"တင်တင့်ကလေး မဟုတ်ပါဘူး အမေရယ်၊ လူတွေကို ပြောပေးစမ်းပါ၊ တင်တင့်ကလေးမဟုတ် ပါဘူး"

ခပ်တိုးတိုး ညည်းတွားနေမိသည်။ ။ တစ်ညလုံးလည်း အိပ်မရတာမို့ တင်တင် နံနက်လင်းတော့ မူးဝေပြီး အန်သည်။ ။ အန်ထွက်စရာလည်း ဗိုက်ထဲအစာမရှိတာကြာပြီ။ ဘာတွေမှန်းမသိ။ အရည်မည်းမည်း တချို့ အန်ထွက်သည်။ ။ အသက်ရှူရတာပင် ခက်လာတာမို့ တင်တင်ရှိသမျှ အား စုစည်းကာ ...

"အမေရေ ... အမေ"

တံခါးခေါက်ရင်း အော်ခေါ်သည်။ ။

"တင်တင် ... ဘာလဲ"

"အမေလား"

"အဒေါ်ပါ၊ အမေက ဆရာဝန်ပြုဖို့ အတွက် ဆရာဝန်သွားခေါ်တယ်၊ တင်တင့်အခန်းထဲ နို့ထည့် ပေးထားတယ်၊ သောက်လိုက်နော်"

"တံခါးဖွင့်ပေးပါ အဒေါ်"

"ဆရာဝန်လာပါတော့မယ် တင်တင်ရယ် ... နော်"

"အဖေရော"

"သမီးအဖေရော အမေရော ထွက်သွားတာ"

"တင်တင် နေမကောင်းဘူးအဒေါ်၊ ဖွင့်ပေးပါ"

အဒေါ်က ဖွင့်မပေးရဲပေ။ ဟိုတစ်ခါလည်း နေမကောင်းဘူးပြောထွက်ပြီး လစ်မှ ကလေးကိုသွားပစ်တာ မဟုတ်လား။ သည် တစ်ခါ တစ်ယောက်တည်းရှိခိုက်မို့ တင်တင်ထွက် လာပြီး သောင်းကျန်းမှာ ကိုကြောက်လေသည်။ ။

"တင်တင် မမွေးပါဘူး အဒေါ်ရယ်၊ တင်တင့်ကလေး မဟုတ်ဘူး ၊ မိကြူမွေးတာပါ၊ အမေသိပါ တယ်"

တင်တင် မောပန်းစွာ ကြမ်းပေါ်ပြန်လှဲချလိုက်သည် ။ စိတ်ထိခိုက်နစ်နာရခြင်းကြောင့် နာကြည်း ပူပြင်းသော မျက်ရည်တစ်စက် ပါးပေါ်ဖြည်းညင်းစွာလိမ့်ကျလာသည် ။

ဘဝမှာ မွေးကတည်းက မိကြူအနွံတာကိုခံဖို့ ၊ မိကြူကို ဖြည့်ဆည်းဖို့ လူဖြစ်လာခဲ့ရသော တင်တင်။ မိကြူ၏ အမည်းစက်ကို သယ်ပိုးရင်း ကပင် ဘဝထဲက ပြန်ပြီးထွက်ခွာသွားရတော့မှာ ပါ လား။

အမေ့ကို မျက်စိကမှန်းမြင်သည် ။ တင်တင် ကမ္ဘာပေါ်မှာ အချစ်ရ
ဆုံးအမေ။ အမေသည် ပင် တင်တင့်ဘက်ကမပါ။ မိကြူမွေးတာကို အ
မေသိလျက်နှင့် တင်တင့်ကလေးလို့ ပဲ အမေက ဇွတ်ပြောနေ တော့မှာ
လား အမေရယ်။

တင်တင့်ကလေးမဟုတ်တာ အမေသိလျက်သားနဲ့ အမေရယ်။

အဖေနှင့်အမေက ဆရာဝန်ခေါ်ရာမှ ပြန်ရောက်လာကာ
အခန်းတံခါးကိုဖွင့်လိုက်တော့ ပူပြင်း လောင်မြိုက်ခြင်းများ စွာကို ရင်နှ
င့်တစ်လုံး လွယ်ပိုးဆောင်ယူသွားရရှာသည့် တင်တင်တစ်ယောက် နှုတ်
ခမ်းလေးမပွင့်တပွင့်ဟကာ အသက်ဝိညာဉ် ပျောက်ဆုံးနေရရှာပြီဖြစ်
လေသည် ။

တစ်သက်တာလုံးလုံး ဘယ်တုန်းကမှ လူရေးလူရာသွင်း မခံခဲ့ရ
သော တင်တင်သည် ကြူကြူ ဘဝတစ်ခုအတွက် သူ့ဘဝတစ်ခုနှင့် လဲ
လှယ်ပေးဆပ်သွားခဲ့ရသည် ဆိုတာ ကြူကြူ နားလည်နိုင်ပါ့ မလား။

လမင်းမိုးမိုး
၁၉၈၈ ဇူလိုင်လ၊ ပန်းဝေသီ